

בית

עלון מורחב
לאכרו של
מורנו ורמנו מרן
רבי עובדיה
יוסף וצוק"ל

מִדֶּן וְדֹאשׁוֹן לְצִיּוֹן
מִדֹּדֵי וְדִבְיָנוּ רַבִּי יִצְחָק יוֹסֵף שְׁלִיט"א

השיקור נערך ע"י הוועד רכי' יצחק לוי שליט"א
בסמך הראשי של הוועד נסד - הוועד כועצת הוועות הראשית לזכרון

העיר	הדלקת נרות שבת	צאת השבת	רכינו תם
ירושלים	17:43	18:33	19:10
תל אביב	17:40	18:30	19:07
חיפה	17:40	18:30	19:07
באר שבע	17:42	18:32	19:10

במוצש"ק החלמה לשעון חורף

**השבוע
זכות עלון
"בית מדרן" מוקדש ל:
לעילוי נשמות
חסידי בת סעדה**

קו הלימות 'בית מדרן'
 עם מיטב השלוחות
 שאלות בהלכה, שיעורי תורה,
 שלוחות מרתקות לנשים
 ושלוחות מיוחדות לילדים
התקשרו: 5293*

תוכן העניינים:

עמ' 1-3 הספד על מרן זצוק"ל

מורנו ורבינו רבי יצחק יוסף שליט"א

עמ' 4-5 הספד על מרו זצוק"ל

הגאון הגדול רבי אשר וייס שליט"א

עמ' 5-6 הספד על מרן זצוק"ל

הגאון הגדול רבי דוד יוסף שליט"א

עמ' 7 הספד על מרן זצוק"ל

הגאון רבי יצחק לוי שליט"א

עמ' 8 פרשת נח- על מרן זצוק"ל

הגאון הגדול רבי ברוך שרגא שליט"א

עמ' 9 על מרן זצוק"ל

הרה"ג רבי ישראל לורי שליט"א

עמ' 10 בעקבות רבותינו

הרה"ג רבי משה והב שליט"א

עמ' 10 בחסדך בטחתי

הרה"ג רבי יגאל כהן שליט"א

עמ' 11 לחיות עם האמונה

הרה"ג רבי י. ישראל לוגאסי שליט"א

עמ' 11 חינוך ילדים

הרה"ג הרב אבנר קוואס שליט"א

דברים לע"נ מרן רבינו עובדיה יוסף זיע"א
במלאת שבע שנים להסתלקותו

המהפכה ההלכתית של מרן זצ"ל. מסירות נפשו של מרן על האמת. מרן לא רק גדול הדור אלא הקים את הדור בעשר אצבעות. מרן החדיר את דרך פסיקת ההלכה. פסיקת הבן איש חי ומנהגי בגדאד. מרן החדיר קבלת הוראות מרן השלחן ערוך. מרן הבית יוסף הוא מרא דאתרא והסכמת האחרונים שקיבלנו הוראותיו. קבר מרן בצל הקדושה.

אותם לאחרים, אבל זה לא נכון, מרן בעשר אצבעותיו הקים את תלמודי התורה ולשם כך שם נפשו בכפו. והקים גם ישיבות קטנות וישיבות גדולות. מרן הורה למפלגת ש"ס להצטרף לממשלה של רבין והקים עליו את רוגוז של הרב שך, בשביל מה? וכי יש לו בן שרוצה למנותו שר? הוא רצה להקים תלמודי תורה, הוא קיבל אז ארבע מאות וחמישים כיתות, ואחר כך קיבלו עוד ועוד. לפני שלושים וחמש שנה זרעו את הזרעים הללו, והיום קוצרים את הפירות. היום מבינים מה שמרן ראה ברוח קדשו, עשרות אלפי בני תורה ספרדים! והכל נזקף לזכותו.

הרים קרנה של ההלכה

ד. מרן לא רק הנהיג את הדור, אלא הקים את הדור, אבל עלית על כולנה היא המהפכה ההלכתית שלו, הוא החדיר את לימוד הבית יוסף. אני זוכר לפני חמישים או שישים שנה, לא היו כוללים של הלכה, גם אחרי החתונה היו לומדים ש"ס, גמרות. לימוד ההלכה היה משנה ברורה, ביאור הלכה וקצת חזון איש, והספרדים היו פותחים בן איש חי. מרן לימד ללמוד בית יוסף, כל גמרא שמביא הבית יוסף לפתוח ולראות, מביא רמב"ם - לפתוח לראות בפנים, תשובות הראשונים תשובות הרשב"א, ללמוד שלחן ערוך עם נושאי כלים, מגן אברהם, טורי זהב, סמ"ע, ש"ך, פתחי תשובה. פתח את העינים לראות איך ניגשים ללימוד ההלכה למעשה, ובעיקר החדיר את קבלת הוראות מרן, וזה לא היה לו קל.

החדיר הוראות מרן

ה. כמה פעמים סיפרתי בשיעורים כמה מרן סבל מרבנים

גולת הכותרת

א. השבוע יחול יום השנה השביעי לפטירתו של מרן האבא עטרת ראשנו זכר צדיק לברכה. רבים ידברו השבוע על גדלותו של מרן, כוח המנהיגות שלו, כולם אהבו אותו. אני רוצה להתייחס בעיקר למהפכה ההלכתית שמרן חולל, שהחזיר עטרה ליושנה בעניין קבלת הוראות מרן השלחן ערוך. לדעתו זו גולת הכותרת של מרן האבא זצ"ל.

מתחילה היו אבותינו

ב. לפני כשמונים שנה רוב הציבור הספרדי היו נהוגים על פי פסקי הבן איש חי, ואפילו בעלי בתים פשוטים שמה להם ולקבלה, אבל כך התרגלו. ואחינו האשכנזים, חלק נהגו על פי משנה ברורה וחלק על פי הגאון החזון איש. אוי ואבוי למי שהיה חולק, כאילו נחתמה התורה. הבן איש חי, החזון איש והמשנה ברורה היו גדולי הדור, אבל יש לנו עוד הרבה גאונים עולם. מה עם כל הראשונים לציון לדורותיהם, מה עם החקרי לב, מרן החיד"א, רבי חיים פלאג'י, רבי יהונתן אייבשיץ, הקצות החושן, הנודע ביהודה, החתם סופר, רבי יצחק אלחנן. מרן עשה מהפכה והחדיד לציבור הרחב שלימוד הלכה הוא לא מה שחשבו, אלא שצריכים להיות בקיאים בכל התורה, החל מהגמרא והראשונים, ותוספות וריטב"א ורשב"א שבכל מקום.

"אלה מי גידל"

ג. היום אנחנו עדים לעשרות אלפי אברכים בכל העולם שיושבים ועוסקים בתורה בכוללים, עשרות אלפי בחורי ישיבות. מאיפה כל זה צמח? "מי ילד לי את אלה?" רובם ככולם מתלמודי התורה שמרן האבא הקים. רוצים לייחס

אנשים הנמצאים בבידוד או מכל סיבה שהיא שלא יכולים להתפלל במניין
ניתן להצטרף ולשמוע את שעות המניינים ב: 5293* שלוחה 16

חשובים שלחמו בו. לפני עשרות שנים, היה רב גדול בבית הכנסת של העיראקים ברחוב דוד ילין, ודיבר על מרן בשצף קצף: זה לא רב... למה? כי הוא חולק על בן איש חי! הם לא יכלו לקבל את זה. כמה הראשון לציון הרב יצחק ניסים נלחם במרן ורדף אותו יחד עם הרב ניסים כדורי בעל ספר מעשה ניסים, כי חלק על בן איש חי! מה בסך הכל מרן עשה? הבן איש חי בספריו חלק על מרן הבית יוסף בכ-250 מקומות - יש לי רשימה - מרן ראה את הדברים הללו, ואמר: עם כל הכבוד לבן איש חי שהיה גדול הדור, אבל קיבלנו הוראות מרן הבית יוסף, כך כתבו כל האחרונים, אז הוא צריך לשתוק? ולכן קם והחזיר עטרה ליושנה והחדיר את פסקיו של מרן השלחן ערוך. מרן היה איש אמת, הוא מסר את נפשו על האמת שהיא אחד מעמודי התווך של העולם (אבות פ"א מ"ח), כשראה את האמת לנגד עיניו שום דבר לא עמד בפניו.

השיעורים בבני ברק

1. בסביבות שנת תש"ל מרן היה הולך לבני ברק ומוסר שיעורים, והיה חולק על מי שצריך לחלוק, וכשהיה צריך היה חולק גם על הגאון החזון איש שהיה פאר הדור והדרו. סיפורי בכמה הזדמנויות, פעם הייתי נכנס אצל הגאון הסטייפלר אביו של יבדל לחיים הגאון רבי חיים קנייבסקי, קונה ממנו את ספריו ומקבל ממנו ברכה. והנה בחודש שבט תשל"ג נכנסתי אליו ויצאתי, והיה אצלו בנו של רבי חיים גריינמן שלמד איתו חברותא, והוא זיהה אותי - לא ידע איך, הייתי אז בחור צעיר בשיבת חברון - ואמר לו: זה הבן של רב פלוני! החזירו אותי... אתה הבן של רב פלוני? אמרתי כן. פנה אלי הסטייפלר ודיבר בתקיפות גדולה ובכעס: איך אבין מוגיע לבני ברק מקומו של החזון איש וחולק עליו? אם לא היו שומעים לו לא אכפת לי, אבל דבריו נשמעים!... זה כאב להם. אבל מרן זצ"ל לא בא לפגוע בכבודם של הבן איש חי או החזון איש, אלא מה? יש לנו עוד פוסקים ובראשם מרן הבית יוסף שמרן הלך בדרכם.

הבן איש חי חסידא פרישא

2. הלא הבן איש חי עצמו כתב ברב פעלים (ח"ב חיו"ד סימן ז), שאפילו מאה אחרונים יחלקו על מרן קיבלנו הוראות מרן. ובספרו רב ברכות (אות ק) כתב, אנו בתר שיפולי גלימא דמרן אזלינן. ובבן איש חי (ש"ד פרשת תרומה אות טז, ועוד) כתב, אני אתכא דמרן סמכינן. ובספריו חזר על זה עשרות פעמים שקיבלנו הוראות מרן. בא מרן זצ"ל וראה שהבן איש חי חולק על מרן הבית יוסף, איך זה מסתדר? ויישב בהקדמה לספרו טהרת הבית, שהבן איש חי היה חסידא קדישא וחסידאן מיליה. כלומר הרב בן איש חי היה יושב על התורה ועל העבודה, והיה עוסק גם בקבלה, והציבור שלו היו כולם צדיקים וקדושים ויכל להחמיר עליהם. ולכן מצינו שהחמיר הרבה בהלכות טהרה ועוד, נגד מרן הבית יוסף, ופסק כמו המקובלים. אבל עדיין צריך ביאור, כי ראינו כמה מקומות שהבן איש חי גם היקל נגד מרן, כגון בהלכות ארבעת המינים, שמרן פסק בשלחן ערוך (סימן תרמו סעיף א) שהמברך על הדס שאינו משולש ברכתו לבטלה. בא ברב פעלים (ח"ד חו"ח סימן כז) ופסק, אם אתה לא מוצא הדס משולש תברך על הדס שאינו משולש. מה עם ברכה לבטלה? אם אומרים ספק ברכות להקל נגד מרן, כל שכן כאשר מרן פוסק לא לברך שאומרים ספק ברכות להקל! מרן זצ"ל ראה כך והחזיר את פסקיו של מרן הבית יוסף, ואנחנו הספרדים צריכים ללכת בעקבותיו ולקיים בעצמנו "ויגבה ליבו בדרכי ה'", והאשכנזים יוצאים ביד רמ"א.

מנהגי בגדאד

3. בזמן האחרון גיליתי חידוש בספר נתיבי עם (סימן תקפב סעיף ז), כנראה הרגיש

1 פעם מרן זצ"ל הלך בשבת לתת שיעור בבית כנסת במחנה יהודה, אני הייתי ילד קטן והלכתי איתו, ובדרך כמה עיראקים - שהיו מושפעים מכמה רבנים שהתסיסו אותם נגד מרן - זרקו עליו עגבניות, וכך הגיע לבית כנסת ובגדי מלוכלכים.

2 אחד מהדברים שמרן עורר עליהם נגד החזון איש, היה בענין השיעורים, שיעור של מקוה, שיעור כיתא, כביצה, אמת, טפה, ומרן חיזק את השיטה של רבי חיים נאה בספרו שיעורי תורה. רבי חיים נאה לא חידש מעצמו, אלא חיזק את שיטתם של רבני הספרדים.

3 ודאי שדבריו של מרן נשמעו, בגמרא ברכות (ז:) אמרו, כל מי שיש בו יראת שמים דבריו נשמעים. עוד אמרו (חגיגה ב:): הלומד תורה בלילה, הקדוש ברוך הוא מושך עליו חוט של חסד ביום. מי מרן זצ"ל שהיה יושב ועוסק בתורה בלילות במשך עשרות שנים. רבות, אני לא זוכר לילה אחד שהלך לישון לפני השעה שתיים או שלוש בלילה. לא רק בלילה למד, הוא לא 'חכם בלילה'... אלא למד יומם ולילה, באיו התמדה, הפלא ופלא!

בשאלה כיצד הבן איש חי חלק על מרן הבית יוסף, יש להקדים כי בעיראק לפני למעלה ממאתים שנה לא היו הרבה חכמים בעלי הלכה שיושבים על מדין ולומדים אבן העזר וחושן משפט, היו מקובלים, צדיקים וחסידים, שיושבים ועוסקים בתורה ויודעים ש"ס, אבל בעלי הלכה לא היו, ולא מצאו מי שראוי להיות רב ראשי לעיראק. הלכו והביאו את הרב צדקה חוצין מדמשק שבסוריא, ומינוהו לכהן כרב ראשי בבגדאד. אחרי שנפטר בא איזה גאון אשכנזי - הנתיבי עם לא כותב מיהו, מעניין, אולי חבדני"ק... - ולימד אותם כל ההלכות על פי דעת הרמ"א והפוסקים האשכנזים, והעלים מהם את פסקי מרן השלחן ערוך. בא הבן איש חי וראה שהמנהג בעיראק כמו כמה חומרות של הרמ"א, מה קרה כאן? הרי הם עיראקים - ספרדים שקיבלו הוראות מרן? הוא לא ידע שכן תיקן להם הגאון האשכנזי, וחשב שאלו מנהגים קדומים שיש לנהוג על פיהם אפילו נגד מרן, שהרי מרן הבית יוסף עצמו כתב בהקדמתו שלא בא לשנות מנהגים קדומים. זה קצת מיישב מדוע למרות שהבן איש חי כתב שקיבלנו הוראות מרן, חלק עליו בהרבה מקומות.

ראשון לציון הנה הנם

4. הבן איש חי כמה שנים סמוך לפטירתו הגיע לביקור בארץ, ובדיק נפטר הראשון לציון דאז, והציעו לו להיות ראשון לציון. הוא התלבט, קיבל מברק מיהודי בגדאד, "על מי נטשת הצאן"? למה אתה עוזב אותנו? תחזור אלינו! הוא ויתר וחזר אליהם. פעם אמרתי למרן האבא: חבל, אם הבן איש חי היה מסכים לקבל תפקיד של ראשון לציון, בודאי היה חוזר בו בהרבה הלכות ופוסק כמרן הבית יוסף, כי כאן מרן היה מרא דאתרא. ומרן נענע לי בראשו.

כיצד מכריעים במחלוקת

5. אני רוצה לבאר, מהיכן יצאה למרן האבא ההנהגה התקיפה להורות בכל הדברים כולם כדעת מרן הבית יוסף? בכמה מקומות ביביע אומר (ח"ב חו"ח סימן ח אות ו, וסי' יא אות ז, וח"ג חו"ח סימן יג אות ב, וחחו"מ סימן ד אות ה, וסי' ו אות ה, וח"ו חו"ח סימן ב, וח"ט חו"ח סימן א, וח"י חו"ח סימן א, ועוד) כתב שאי אפשר לומר קים לי נגד מרן. פעם סיפרתי שהיה רב אשכנזי אחד שהתקיף ושאל: וכי הבית יוסף אף פעם לא טועה? זו לא קושיא, וכפי שנבאר. בגמרא עבודה זרה (ז:) תנו רבנן, אחד אוסר ואחד מתיר - אתה רואה שני תלמידי חכמים "אריות" שמתווכחים ביניהם, מה אתה צריך לעשות? - אם היה אחד מהם גדול מחבירו בחכמה - יודע בבלי, גאונים, ראשונים, אחרונים, בית יוסף, שחור... אלא מנין התלמידים, יש לו תלמידים רבים והוא כותב ספרים ומתפלפלים איתו ומחדשים אותו - הלך אחריו - למרות שהשני צועק: זה דאורייתא, זה סקילה! אבל הראשון גדול ממנו - ואם לאו - היו שניהם שווים, או שאתה לא יודע מי גדול ממי, לשניהם יש מצנפת גלימה, לשניהם יש חליפה עם כפתורים... בפרט בדור שלנו שכל אחד נהיה ראב"ד... - רבי יהושע בן קרחה אומר, בשל תורה הלך אחר המחמיר - ספק דאורייתא לחומרא, בשל סופרים הלך אחר המיקל - ספק דרבנן לקולא.

קושיית הראשונים

6. הראשונים - הרשב"א, הריטב"א וחר"ן (יבמות ד:) - הקשו מהגמרא שהזכרנו, לגמרא אחרת בעירובין (ז:), תניא, לעולם הלכה כבית הלל, והרוצה לעשות כדברי בית שמאי - יש לו 'נרושים' ורוצה להחמיר בכל דבר - עושה, יעבור לבני ברק ויחמיר... הרוצה לעשות כדברי בית הלל - כפי הדין שעל מותר מותר ועל אסור אסור - עושה. אבל אומרת הגמרא, שלא יקפץ מרב לרב, מי שהולך ומחפש קולות ועושה כקולות בית שמאי ובית הלל, נקרא רשע, ומי שעושה כחומרות בית שמאי ובית הלל, עליו הכתוב אומר "הכסיל בחשך הולך", אלא, אם כבית שמאי בכל ואם כבית הלל בכל. נמצא שכל אחד יעשה לעצמו רב, עשה לך רב והסתלק מן הספק (אבות פ"א מט"ז). מקשה הגמרא, הרי יצאה בת קול והכריזה שהלכה כבית הלל?

7. יש תלמידי חכמים אשכנזים - לא כולם - אנחנו מכירים כמה כאלה, שלא מכירים בכלל את הפוסקים שלנו, לא מעניין אותם, ומורים לתלמידיהם הספרדים כפי מנהג בני אשכנז. אבל למה הם כופים אותם? הם קיבלו הוראות מרן!

8. בספר קריינא דאגרתא (ח"א מכתב שעג-שעו, וח"ב מכתב רפה, רפו) הביאו מכתבים של הסטייפלר לבחורים שהיו להם 'נרושים', כלומר שבכל דבר אומרים: אולי אסור, אולי אסור... ולכן היו במתח נפשי והיה קשה להם לחיות, והסטייפלר כתב להם מכתבים להוציא אותם מזה.

העלון להצלחתם של: מנחם חיים בן יונה חממה לרפ"ש, הדסה בת דפנה - זיווג הגון, אברהם בן בת אל אפרת - רפואה שלימה והחלמה מהירה, הדר בת יוכבד - זיווג הגון, אושרת בת סיגל - זיווג הגון, הענא יהודית בת שרה מלכה - רפואה שלמה, יצחק בן סיגל - חזרה בתשובה, שלום בן סיגל - בנים זכרים, בת חן בת יעל - זיווג הגון, חגי אליעזר בן טובה שמחה - הצלחה בכל.

ומיישבת, כאן קודם בת קול כאן אחר בת קול. אחרי שיצאה בת קול הלכה כבית הלל, ודברי בית שמאי כמי שאינם. מקשים הראשונים, הלא הגמרא בעבודה זרה אמרה שאם שני חכמים חולקים, בשל תורה יש להחמיר ובשל סופרים יש להקל? ויש על קושיא זו כמה תירוצים.

מרא דאתרא

יב. הגאון החזון איש (יבמות סי' קלד ד"ה הא) מביא דברי הגמרא בשבת (קל), בלוד - מקומו של רבי אליעזר - היו כורתים עצים ומדליקים אש בשבת על מנת להכין סכין למילה, כי לשיטת רבי אליעזר לא רק מילה דוחה את השבת אלא גם מכשירי מילה. חכמים חלקו עליו, והלכה כחכמים, יחיד ורבים הלכה כרבים, וכן משום שרבי אליעזר שמוציא הוא, וכמו שהגמרא (בבא מציעא נט:) מספרת שנידו אותו, ולכן הלכה לא כמותו, ועם כל זה במקומו של רבי אליעזר היו נוהגים כדעתו, והוא כוח של מרא דאתרא. הרשב"א (בתשובה ח"א סימן רג) וגם מרן הבית יוסף בשו"ת אבקת רוכל (סימן י) ועוד פוסקים, הסבירו שמרא דאתרא הוא כמו רבך שלמדת ממונו תורה ואתה תלמידו, ולכן תנהג כמותו, כי יש לו סייעתא דשמיא שלא יטעה בדבר הלכה. בגמרא חולין (קטז:) רבי יוסי הגלילי היה מתיר לאכול עוף עם חלב, ובציפורי - מקומו של רבי יוסי - כך היו עושים, למרות שלהלכה ודאי כחכמים שאסור, ומי שילך היום לציפורי ויאכל קניק עם גבינה נוציא נגדו מודעות... איך אפשר?! אבל בזמן הגמרא כך עשו, כי הוא היה מרא דאתרא ובני מקומו נהגו על פיו.

ישוב הסתירה

יג. אומר החזון איש, מה שאמרו הרוצה יעשה כבית שמאי והרוצה יעשה כבית הלל, זה מדין מרא דאתרא, כלומר, לשמאי היתה ישיבה ולהלל היתה ישיבה, מי שרוצה יצטרף לישיבתו של שמאי וינהג כדברי המרא דאתרא שמאי, ומי שרוצה יצטרף לישיבתו של הלל וינהג כדברי המרא דאתרא הלל, ואז עליהם לנהוג כדברי המרא דאתרא בכל, בין בדאורייתא ובין בדרבנן. אבל בדין שאמרו על שני חכמים חלוקים, לא מדובר שיש שם מרא דאתרא, ולכן בשל תורה תחמיר ובשל סופרים תקל. אלו דברי החזון איש, דברים מתוקים מדבש, שמעתי אותם ממרן האבא לפני למעלה מארבעים שנה. מכאן נבין מדוע האשכנזים יוצאים ביד רמ"א מלבד מיעוט שנוהגים כהגאון מוילנא, והספרדים כמרן רבי יוסף קארו, "לכו אל יוסף אשר יאמר לכם תעשו". כי הרמ"א היה מרא דאתרא במדינות אשכנז, ומרן היה מרא דאתרא בארץ ישראל ובמדינות המזרח.

הבית יוסף הוא מרא דאתרא

יד. לפני למעלה מארבע מאות וחמישים שנה, עוד בחיי חיותו של מרן הבית יוסף, כבר אז היו מאתים רבנים שסמכו אותו וקיבלו הוראותיו עליהם ועל זרעם ועל זרע זרעם. וכתב הרשב"א (בתשובה ח"א סי' רג), שיש דין של מרא דאתרא גם אחר פטירתו, ושם קרא להרמב"ם מרא דאתרא למרות שהיה כמאה וחמישים שנה אחר פטירתו. וכן כתבו השלטי גיבורים (פ"ק דעבודה זרה), והאבקת רוכל (סי' לב). וקיבלנו הוראות מרן לא מדין ח' הפצא' אלא מדין ח' הגברא', דהיינו מחמת גדלותו של מרן הבית יוסף שקיבל סייעתא דשמיא עצומה לחבר את החיבור העצום בית יוסף, אורח חיים, יורה דעה, אבן העזר, חושן משפט, בנסף על התשובות שכתב, חיבור הכסף משנה ועוד. ויש בזה כמה נפקא מינה.

ממאתים רבנים נסמך

טו. כתב מרן החיד"א בספרו שם הגדולים (מע' ב ערך ב") בשם הגאון רבי חיים אבולעפיא הראשון - היה אב"ד בטבריה לפני למעלה מ-300 שנה, והוא כתב, שכל העושה כדעת מרן עושה כדעת מאתים רבנים, שסמכו ידיהם על פסקיו של מרן. ודורשי רשומות אמרו: "מרן" ראשי תיבות ממאתים רבנים נסמך. אדם שיש לו ספק, הולך לרב ושואל אותו: כבוד הרב, מה הדין? הרב חשב ואמר לו: מותר.

6 הישיבה הראשונה בעולם היתה ישיבתם של שם ועבר, ששם יש עקב אבינו במשך ארבע עשרה שנה למד תורה. גם למרן הבית יוסף היתה ישיבה בצפת, והיו לו ישיבה שבע מאות תלמידים. כך כתב בספר יוסף בחי' היום זו לא חכמה שיש מאות תלמידים בישיבת רכסים או יקירי ירושלים... כי היום יש רבבות בחורי ישיבות בן פורת יוסף. אבל אז היישוב היהודי בארץ היה קטן מאוד.

7 בזמננו ראש ישיבה היה יודע הכל, לא יודע למדנות בלי שידוע הלכה, אותו אחד שידע למדנות ידע גם הלכה.

הלך לרב אחר, וגם כן אמר לו מותר, אבל הוא מיוחד, אולי הרבנים האלה יותר מידי מקילים... הולך לעוד אחד ועוד אחד וכולם אומרים לו מותר, הוא נרגע. וכאן, מי שעושה כדעת מרן עושה כמאתים רבנים! ואיזה רבנים? עם כל הכבוד לרבני דורנו, אבל היו אז היו ענקי רוח, רבי משה קורדובירו, האלשיך הקדוש, רבי חיים ויטאל, רבי שמואל ויטאל, המב"ט, המהרי"ט, הרדב"ז, גאוני עולם! כל החכמים בירושלים, בחרון, בצפת, כולם קיבלו הוראותיו של מרן. לכן הרמ"א (בתשובה סי' מה) - שהיה בדורו של מרן - כתב, כל החולק על דעת מרן כחולק על השכינה, כי השכינה מדברת מתוך גרונו. וכתב לו הרמ"א: אני לא חולק עליך, אני רק מציע דברי בפניך. בהקדמות הרמ"א לספרו תורת חטאת, כתב שבדרך כלל מסכים עם מרן השלחן ערוך, ורק מציין את המנהגים שנהגו באירופה. אמנם יש מקומות שחלק בהלכה, אבל על הרוב הזכיר מנהגים.

להקת אחרונים

טז. גדול חכמי איטליה מהר"ם פדאוה - היה לפני כ-400 שנה וכונה מהר"י מינץ והיה נינו של מהר"י מינץ הראשון - כתב, שבכל ארצות המזרח התיכון קיבלו עליהם הוראות מרן הבית יוסף. וכן כתבו להקת אחרונים מרן החיד"א (בשם הגדולים שם, ובערך טור ובי"ו), הגאון רבי חיים פלאגי (בשו"ת חיים ביד סימן קח, ועוד), הגאון הזוהבי צדק (סימן צא אות כב, ועוד), צדקה ומשפט ביעקב (ח"ב סימן ה), ספר בקש שלמה (סימן כח). וגם גאוני אשכנז, הפרי מגדים (יו"ד סימן מח שפ"ד ס"ק כה), הגאון רבי יהונתן אייבשיץ (בקיצור תקפו כהן אות קכד), הגאון היעב"ץ (בשו"ת שאילת יעבץ ח"א ר"ס עה), החתם סופר (בתשובה ח"ב סימן קב), כולם כתבו שאם הרמ"א לא חולק גם האשכנזים נוהגים כדעת מרן השלחן ערוך. וזה לא כמו שעושים פרסומת לאיזה מוצר... אלא מן השמים זיכו את מרן הבית יוסף שיקבלו הוראותיו. גם בספר רביד הזהב (סימן כו) כתב שבתמין עשו כדעת מרן⁸.

היקף התורה

יז. עלינו להמשיך בדרכו של מרן, במסורת שהנחיל לנו, שהחזיר לנו את המושג שקיבלנו הוראות מרן, וגם החזיר לנו את דרך פסיקת ההלכה, שצריך לפתוח ספרים, לא להסתמך על סברא לבד. כמה טעויות ראינו אצל כמה מחכמי הדור שרגילים לפסוק מסברות, ואחר כך אתה מוצא שנעלם מהם פוסקים רבים, מה שווה הסברא שלהם נגד רשב"א, ריטב"א, קדמונים. צריכים להיות בקיאים. ואין כמו מרן שהקיף את כל התורה, ראשונים ואחרונים ואחרונים האחרונים. משמים זיכו את מרן, רק שלצערנו הרב היו כמה קנאים - כמו שהביא החיד"א (בנחל קדומים בראשית טז, י) שמי שקוראים לו "יוסף" גימטריא "קנאה" ומקנאים בו - שניסו להקטין גדלותו. אבל היום ברור ה' בכל מקום ומקום פשוט הוראותיו. אין מקום כמעט בעולם שאין את הספרים של מרן, הייתי באוקראינה, ברוסיה, בארגנטינה, בפנמה, בברזיל, אמריקה, צרפת, ספרד, כל מקום שאני הולך יש את ספריו של מרן, חזון עובדיה, ילקוט יוסף, ויושבים ולומדים בהם. וכי בחינם זה בא? משמאי קא זכו ליה.

קבר מרן בצל הקורונה

יח. השנה עקב המגיפה, ביקשו אותי לבקש מהקהל שלא יבואו בהמוניהם לקבר של מרן, כל שנה מגיעים עשרות אלפים אם לא יותר, סנהדריה נחיתה כמו מירון... באים להתפלל על קברו של מרן, גדול הדור, אבא של הדור. עקב המגיפה אם תהיה צפיפות גדולה של אנשים יכולים לבוא להדבקה המונית ח"ו, ויצא שכרנו בהפסדנו, פיקוח נפש דוחה כל התורה כולה, ולכן קראנו השנה למעט מלבוא. אנחנו הבנים נעלה, ונבקש רחמים על כל הציבור היקר בארץ ובגולה, שהקדוש ברוך הוא יעצור את המגיפה והמשחית מעלינו ונשמע בשורות טובות, רפואה שלימה לכל החולים, והבריאים הקב"ה יתמיד בריאותם, ונזכה לתחיית המתים במהרה, לשוב לחיות בנועם זיו פניו של מרן זכר צדיק לברכה ועמו כל גדולי הדורות, ונזכה לביאת משיח צדקנו במהרה ויבנה בית המקדש, ונזכה לגאולה שלימה, אמן ואמן.

8 כל שכן התימנים שעלו לארץ שצריכים לנהוג כדעת מרן, על פי תשובת מרן הבית יוסף בספרו אבקת רוכל (סימן ריב) שכתב דין "קמא קמא בטיל", מיעוט העולים מתבטלים לרוב הישוב שנוהגים כדעת מרן, "ויעשו כולם אגודה אחת". חוץ ממנהגים שהם לא נגד מרן, כמו המבטא ונוסח התפלה, שימשיכו במנהגם, "אל תיטוש תורת אמן".

העלון להצלחתם של: חיה אסתר בת פיגא - בריאות איתנה, טובה שמחה בת רבקה - הצלחה בכל, יוסף יהודה בן סוליקה - הצלחה ושמחה, יעל בת ציפורה רחל - רפואה שלמה, משה בן מרים - עובד ה' אמיתי, מור חנה בת יהודית - בשורות טובות, אילה בת פרידה - רפ"ש, שירה בת אודליה - כל הישועות, שמואל בן יעל - פרנסה טובה, שמואל בן רבקה - רפואה שלמה.

הגאון הגדול רבי אשר וייס שליט"א ראש ישיבת "דרכי תורה" וראש ביה"ד "דרכי הוראה"

יש תקיעת שופר וצום יום כיפור וסוכה וד' מינים, וכל העוסק בתורת עולה כאילו הקריב עולה, העוסק בתורת חטאת כאילו הקריב חטאת (מנחות ק:). וגדולי ספרד מפלפלים הרבה אם הוא הדין בכל המצוות כולם, שמי שעוסק בתורתם של המצוות כאילו קיים. וכפי שאמרתי בתחילת דברי, מרן זצ"ל בעל יביע אומר היה כל כולו תורה, נשם את תורת ה'.

התורה היא אוכל

יש מדרש נפלא בפרשת כי תשא (שמות רבה פרשה מז סימן ה), אותם ארבעים יום שמה היה במרום, מהיכן אכל? כך שואלים חז"ל. והשאלה לכאורה תמוהה ביותר, בתורה נאמר (שמות לד, כח) "לחם לא אכל ומים לא שתה", מה יש לאכול? אין מסעדות בשמים... כנראה שהשאלה חשובה רק משום התשובה. המדרש אומר, מן התורה אכל, ומזיו השכינה. כשהתורה אומרת "לחם לא אכל ומים לא שתה" אין הכוונה שלא אכל כלל, אדם לא מתקיים בלי אוכל, אלא מן התורה אכל ומזיו השכינה.

לפעמים גדול בישראל יכול להגיע למעלה שמהתורה הוא שואב לא רק כוחות נפש, אלא גם כוחות גוף. לא רק תעצומות נפש, אלא גם תעצומות גוף. מי שהכיר את מרן, ורבות זכיתי להיכנס לחדרו, רק לעמוד ליד הפתח ולהתבונן בו, נתן כל כך הרבה שמחה. הזכרתי מקודם, שזאת התמונה הנצחית של מרן, יושב על כסאו ליד השלחן הגדול, שכל רגע היה נראה שעומד לקרוס מעומס הספרים... רוכן על משנתו ואוכל מן התורה ומזיו השכינה.

שנה מרן בצעירותו מה שלא שנו רבים וטובים

בירושלמי (ברכות פ"ב ה"ח) מסופר על ר' בון שנפטר בגיל 28, וקראו עליו: יגע ר' בון בעשרים ושמונה שנה מה שאין תלמיד ותיק יכול ללמוד במאה שנה. החלק הראשון של שו"ת יביע אומר יצא לאור בשנת תשי"ד, והוא ספר עמוס וגדוש בתשובות של גדול בישראל. לחשוב שהתשובות הללו נכתבו על ידי אברך צעיר בגיל 33 זה מדהים! והספר זכה להסכמות של גדולי הזמן, הסכמה ממרן הרב הרצוג הרב ראשי לישראל, הסכמה נוספת ממרן רבי פנחס אפשטיין אב בית דין העדה החרדית. מי עוד יכול לחבר בין שתי קצוות אם לא מרן. בגיל 32 כותב עליו רבי פנחס אפשטיין כפי שכותבים על גדולי הדור, "כבר אתמחי גברא" - הוסמך אדם גדול. ומאז מרן רק גדל, יום יום.

מוסיף והולך

הכרתי הרבה רבנים חשובים, הרבה גדולים, רובם באיזשהו שלב בחיים מגיעים לאיזשהו שובע, ומשם ואילך חוזרים על משנתם וטוחנים קמח טחון. לא היה יום בחייו של מרן שלא גדל, שלא חידש, עוד ספר ועוד ספר... איבדנו איבדנו אדם גדול בענקים. עברו שבע שנים, שנות שמיטה, אבל החסר שלו מורגש בכל יום ויום.

וברוך ה' אני יושב כאשר לימיני יושב ידיד נפשי הראשון לציון, ברא כרעא דאבוה, שהוא ממושיך לא רק את השושלת, אלא את המורשת של מרן, את המפעל התורני העצום, את הרבצת התורה שמרן התחיל, וב"ה הוא ממשיך לתפארה.

מרן היה אב רחום

בתחילת דברי אמרתי שמרן היה אבא, לא רק פוסק, לא רק גדול בישראל. פעמים רבות סיפרתי על שלושה מגדולי ליטא שנודמו לפונדק אחד, רבי יחיאל מיכל אפשטיין בעל ערוך השלחן רבה של נובהרדוק, רבי איצ'לה מפונבז' בעל זכר יצחק, ורבי חיים מברסק, ודיברו ביניהם מה תפקידו של רב בישראל. בעל ערוך השלחן פתח ואמר: לפסוק הלכה. כמה זה מתאים לו, היה פוסק מובהק. בעל הזכר יצחק - שהיה פלפלן גדול ולמדן עצום - אמר: להרביץ תורה בישראל. הגיע תורו של רבי חיים מברסק, רבי חיים אמר: אבא ואמא של הקהילה. זה תפקידו של רב! לדאוג ליתום, לאלמנה, לצרכי הקהילה. ותמיד כשאני מספר את הסיפור הזה אני אומר, למה להכניס ראשו בין ההרים

שמחה עצומה בשבילי לפגוש את ידיד נפשי ברא כרעא דאבוה, מרן הגאון הגדול הראשון לציון שליט"א, ושמחה כפולה ומכופלת לדבר לזכרו של מרן.

שבע שנים של יתמות

עברו שבע שנים מאז שמרן רבינו הגדול עלה בסערה השמימיה. שבע שנים של יתמות, שבע שנים של געגועים, לי אישית, ולרבבות אלפי ישראל. מרן הרב עובדיה זצוק"ל היה אבא לכלל ישראל, אבא לעולם התורה, והארת הפנים שלו לכל אחד ואחד היתה לא מעלמא הדין. ואני מתגעגע אליו, לכתפיים הרחבות והעצמות שלו, לגדלות הנפש, ולגדלות העצומה בתורה.

התורה - תכלית הבריאה

שבת קודש פרשת בראשית, "בראשית ברא אלוקים", כותב רש"י בדיבור הראשון, העולם נברא בשביל ישראל שנקראו ראשית, בשביל התורה שנקראה ראשית, שהיא תכלית הבריאה. והתורה שקדמה לעולם, היא לא רק סיבת הבריאה, אלא גם קיום הבריאה. חז"ל אומרים במדרש (רבה בראשית ר"פ א) שהקב"ה הסתכל בתורתו וברא עולמו, התורה היא תכנית הבריאה. וזה לא רק דבר טכני, אלא כל הבריאה מתקיימת רק על יסוד התורה.

התמונה הנצחית

רבינו הגדול היה איש רב פעלים, שינה את העולם, החזיר עטרת יהדות ספרד ליושנה, קומם דור שלם של ספרדים בני תורה, הקים מפלגה גדולה בישראל, ושוועי עולם השכימו לפתחו. אבל התמונה הנצחית שנחרטה בתודעת העולם כולו, זה השלחן הגדול שהיה מלא ספרים עד אין מספר, ומרן יושב על כסאו, רכון על גבי הספרים, ואין לו בעולמו אלא ארבע אמות של הלכה. זאת התמונה הנצחית, זאת התמונה האמיתית! כי זה היה האיש, זה היה מרן. מרן קיים בעצמו "והגית בו יומם ולילה", וכל השאר טפל, כל השאר היה בשעה שאיננה לא יום ולא לילה. לא הסיח דעת מהתורה.

אנחנו עומדים בפתחה של שנה חדשה, בימים קשים ביותר - בעיצומה של מגיפה. ואין לנו שיוך רק התורה הזאת. זאת נחמתנו, זאת התקווה העצומה, זה כל הכוח, בפרט בימים קשים.

מוסר השכל משמחת תורה

חושבני שהיה זה לפני מעט יותר מחמישים שנה, אני לא כזה זקן, הייתי אז בחור ביישיבה, ושמעתי משל נפלא ממורי ורבי האדמו"ר מצאנז זצ"ל בעל דברי יציב. הוא הסביר מדוע ירח האיתנים - חודש תשרי - שהוא חודש עצום, נגמר בשמחת תורה. ואמר משל, היה איש עם הרבה בעיות רפואיות, כל יומיים או שלוש היה מגיע לרופא משפחה עם בעיות אחרות, "לא יכול להזיז את הכתף", "כואב לי הגב", יש לי עצירות, "הברך כואבת", "לא יכול ללכת", "לא יכול לקום", כל יום בעיות אחרות, והרופא הרחום והסבלן כל פעם היה רושם לו תרופות אחרות. יום אחד אותו אדם מתפרץ לחדרו של הרופא ואומר: שמעתי שכבודו יוצא לחופשה בחו"ל לכמה שבועות, איך אתה מניח אותי? אני אמות... אמר לו הרופא: ידידי היקר, אתה חושב שאני לא דואג לך? אני לא חושב עליך? הזמנתי מארצות הברית תרופת פלא, תיקח מנה בבוקר ומנה בלילה, וזה יפתור את כל הבעיות שלך ולא תצטרך שום דבר אחר.

אמר הרבי מצאנז, עברנו חודש כל כך עצום, חגים כל כך נפלאים, תקענו בשופר בראש השנה, אכלנו לשובע בערב יום הכיפורים, צמנו ביום הכיפורים, אחר כך הגיע חג הסוכות, ישבנו בסוכה - "צילא דמיהמנותא", נטלנו ארבעת המינים, ועכשיו אנחנו נכנסים לחורף, חורף קר וחשוך וארוך, עד חנוכה אין לנו מצוות מיוחדות, איך נשרוד? אומר לנו הקדוש ברוך הוא: ילדים יקרים, אתם חושבים שלא חשבתי על זה? יש תרופת פלא! מנה ביום ומנה בלילה. שמחת תורה - "והגית בו יומם ולילה", ולא תצטרכו שום דבר נוסף, כי בתורה יש הכל,

הגדולים? "אחוז בזה וגם מזה אל תנח ידך". מרן היה גדול הדור, פוסק הדור, אבל כל מי שנכנס לחדרו הרגיש שהוא נכנס לאבא. גדול בישראל שיש לו לב רחום וחנון ונושא את העם על לוח ליבו.

גדולים צדיקים במיתתם יותר מאשר בחייהם. יהי רצון שזכותו הגדולה של מרן בעל יביע אומר תגן עלינו ועל כל עמו בית ישראל, ויהא מליץ יושר על כולנו. ויהי רצון שהקדוש ברוך הוא יקח מעלינו את המגיפה הקשה הזו, ונזכה לישועת עולמים. שתהיה שנה זו שנת אורה, שנת ברכה, שנת גאולה וישועה, שנוכה לאורו של משיח צדקנו במהרה בימינו אמן.

1 השבוע יחול יום הזיכרון של מרן זצ"ל, ובכל שנה ושנה המונים פוקדים את קברו. השנה כנראה זה לא יתאפשר משום שאנחנו נמצאים בעיצומה של מגיפה. פעמים רבות גיליתי את דעתי שאני מן המחמירים בפיקוח נפש, כמעט ולא יוצא את ביתי. היום יצאתי לכבודו של מרן. אני רק רוצה שכולם ידעו שאנחנו יושבים כאן בבית מדרש, ומלבד הצלם היקר ועוד כמה אנשים בודדים אף אחד לא נמצא כאן. אני יושב ליד מרן הרב ויש מחיצה בינינו, משום שאנחנו מקפידים עד למאוד בכל ההנחיות כדי למנוע התפשטות המגיפה. זו תקופה שצריכים מאוד להישמר, ולהיזהר במצוה הגדולה ביותר "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם". וכבר כתב הפלא יועץ (ערך שמירה) שלא מצינו בשום מצוה מתר"ג מצוות שהתורה מדגישה "מאוד", רק במצוה אחת התורה מדגישה פעמיים, "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם", "השמר לך ושומר נפשוך מאוד", ולכן במצוה זו צריך להחמיר יותר מכל המצוות. השבוע אמרתי שיעור על המושג "חמירה סכנתא מאיסורא", והרחבתי בדברים, ובמה שפסק בשלחן ערוך מפורש (סימן שט), שבפיקוח נפש מחמירים אפילו נגד רוב ואפילו נגד ספק ספיקא. המושגים האלה מועילים באיסורי כרת, נדה, חלב ודם, אבל הם לא מועילים בפיקוח נפש. יהי רצון שהקדוש ברוך הוא יגזור עלינו רק גזירת טובות. מתחילים זמן חדש, חייבים למצוא את האזיון, וחוקה על גדולי ישראל שימצאו את האזיון. מצד אחד שקול התורה ישמע ברמה, שלא תשקוט חלילה, חייבים לחזור לסדרי הלימוד. ומאידך, חייבים למצוא את הדרך שלא תאבד חס וחלילה נפש אחת מישראל.

הגאון הגדול רבי דוד יוסף שליט"א חבר מועצת חכמי התורה וראש ביה"ד "יחווה דעת"

והתחיל ללמוד. אחד ראה אותו - הרב שלום כהן, וכשראה אותו יוצא גם הוא מהאוטובוס ורץ לבית הכנסת, ושאל אותו: למה יצאת, אתה לא מתכוון לנסוע? אמר לו לא! אמר לו למה? אבל כל הישיבה נוסעים? אמר לו: אני לא נוסע, למה? אמר לו אבא, עם כל הכבוד שחשוב להתפלל ולהתפלל, אני לא מסוגל שבוע שלם לא ללמוד, אני חייב להישאר, מזמן לא חזרתי על מסכת בבא קמא, אני מתחיל עכשיו לחזור עליה. הרב שלום כהן אמר לו: מה עם "אל תפרוש מן הציבור"?

אבא התחיל לבכות, ואמר לו: תשמע, באמת אתה צודק, זה לא בסדר שאני לא נוסע, אבל מה לעשות, אני לא מסוגל, אני רוצה ללמוד תורה! הרב שלום כהן חזר לאוטובוס והם נסעו. כעבור שבוע חזר וראה את אבא יושב באותה קרן זוית וראה שנמצא במסכת בבא קמא דף צט. שאל אותו, למדת הכל על הסדר? אמר לו כן, בודאי. ולמדת תוספות? אמר לו: מה אתה חושב שאני משחק משחקים? בודאי שלמדתי תוספות! אמר לו: בשבוע הספקת 98 דפים? אמר לו, למה לא? תעשה חושבים, אם כל יום ישנים מעט, נגיד ארבע או חמש שעות, ותפלות, וכמה דקות לאוכל, יש לך קרוב לעשרים שעות ביממה, כפול שבע זה מאה וארבעים שעות, להספיק פחות ממאה דפים במאה וארבעים שעות כשאתה לומד רצוף ולא מפסיק אף רגע - ודאי שזה אפשרי!...

למה מרן לא הלך למירון בל"ג לעומר?

רואים את ההתמדה העצומה שהייתה לאבא ללמוד בלי הפסק, ולכן הוא היה אומר כל הזמן - לימוד תורה עדיף על הליכה לקברי צדיקים. מרן כמעט מעולם לא היה במירון בל"ג לעומר. למה? קודם כל, כי בזמנו כשכיהן כרב ראשי היתה שם בעיה גדולה של פריצות, לא עשו דרכי מהדרין כמו בשנים האחרונות, אבל בעיקר משום שהוא חס על זמנו, וכי זה רצונו של רבי שמעון בר יוחאי? ודאי שלא, עדיף לשבת וללמוד. מפעם לפעם היה הולך לקברי צדיקים ומתפלל, אבל היה זה סדר עדיפות.

לכן אין לנו ספק שאילו מרן היה היום, היה מצווה על כולם לא לעלות לקבר ביום השנה שלו. בשנה הבאה נקווה שתהיה תחית המתים ולא נצטרך כלל לעלות לציון. אבל יש לנו להציע דבר טוב שגם בשאר שנים יכול להיות טוב, שכל אחד ואחד יקח לו שעה או שעתיים וילמד בספרים של אבא. שיהיו שפתותיו של צדיק דוובות בקבר. יקח לו כמה תשובות בשו"ת יביע אומר או שו"ת יחווה דעת, ברוך ה' לא חסר מה ללמוד בספרים שלו. מי שיעשה כך תבוא עליו הברכה.

מהירות המחשבה של מרן

בלימודו של מרן היה דבר בולט ושונה מכולם, שאפילו בסוגיות הקשות היתה לו מהירות המחשבה, לא יאומן כי יסופר! חוץ מזה שכמעט לא היה שייך לשאול

ברשות אחי הגדול, הראשון לציון והרב הראשי לישראל, נשיא מועצת הרבנות הראשית לישראל, מגדולי פוסקי דורנו, הגאון הגדול רבי יצחק יוסף שליט"א, יהי רצון שיאריך ימים על ממלכתו וימשיך להפיץ מעיינותיו חוצה להגדיל תורה ולהאדירה.

אנחנו נמצאים בערב יום השנה להסתלקותו של אבי מורי עטרת ראשי מרן רבינו עובדיה יוסף זצ"ל.

הקורונה במשנתו של מרן

לפני שאתחיל לדבר בנושאים הקשורים לכבודו של אבי מורי, אני רוצה לומר, והדברים שאני אומר הם גם דבריו של אחי הגדול הראשון לציון הגאון רבי יצחק שליט"א. כולם יודעים את דרך חייו והנהגתו של אבי מורי זצ"ל כמה היה מחשיב את הנושא של פיקוח נפש שדוחה כל התורה כולה, זה היה בנפשו. אין לנו ספק, שאילו היה חי כעת, והיה רואה שאנשים רוצים לעלות לציון של איזה צדיק שיהיה, הוא היה מתקומם כנגד, והיה צועק שצריך לשמור על ההנחיות ולהישאר בבית.

קברי צדיקים במשנתו של מרן

ובכלל, דעתו של אבי מורי על ביקור לקברי צדיקים, מצד אחד ראה בזה דבר חשוב, אבל מצד שני, אם מבזבזים על זה הרבה זמן ראה בזה ביטול תורה.

אני לא מסוגל להפסיק ללמוד!

אני רוצה לספר סיפור ששמעתי לפני שנים רבות מפי מרן הגאון רבי שלום הכהן שליט"א, שהיה עד לסיפור. לפני הרבה שנים לישיבת פורת יוסף - לפני שסיימו לבנות את הבניין שבשכונת גאולה - לא היה מקום קבוע, והיתה נודדת מבית כנסת לבית כנסת. ופעם היה מצב שהישיבה כמעט חישבה להיסגר, לא יכלו להמשיך. ואז התייעצו ראשי הישיבה בראשותו של מרן רבנו עזרא עטיה זצוק"ל, והחליטו, שכל הישיבה יוצאים לשבוע שלם להתפלל בקברי צדיקים, כי כוחם של ישראל הוא בתפלה, ועל ידי התפלה יצילו את הישיבה. כך האמינו, וכך היה - כשחזרו ברוך ה' המצב השתפר והישיבה ניצלה. לפני שיצאו הודיעו לבחורים שלקראת היציאה כל אחד יביא איזה שמיכה או שק שינה, לא בית מלון ולא שום דבר, והלכו וישנו מסכנים בתנאים קשים, ועבר עליהם שבוע שלם של תפלות, כל היום תהלים וסליחות ותחנונים, והלכו לכל קברי הצדיקים, בצפת, במירון ובטבריה.

האוטובוסים הגיעו לאסוף את הבחורים ליד בית הכנסת 'צופיון' בשכונת הבוכרים, וסיפר הרב שלום כהן שראה את מרן אבא זצ"ל נכנס לאוטובוס ויושב בצד ולומד, וכעבור כמה דקות הסתכל סביבו, "ויפן כה וכה וירא כי אין איש", חשב שאף אחד לא רואה אותו, התחמק בשקט ונכנס לבית כנסת, וישב בקרן זוית

שאלה בלי שהכיר מי שאל אותה, הוא ידע הכל. כששאלו קושיא בנושא מסובך, היה יורד לחשבונות ולפרטי פרטים, מה שלאדם רגיל לוקח הרבה זמן עד שמגיע לזה, אצלו זה היה במהירות עצומה, והכל מדויק.

פעם ישבתי עם החברותא שלי בכולל, ושאלנו קושיא, וישבנו וחשבנו כיצד ליישב, ניסינו בדרך אחת והגענו למבוי סתום, ניסינו בדרך שניה, היה יותר טוב, אבל אפשר להגדיר שהיא היתה תלויה במחלוקת ראשונים, וכך חשבנו וחשבנו, השקענו סדר שלם - מהבוקר עד הצהרים - על הקושיא והצלחנו למצוא שבע דרכים, אחת מהם היתה מצויינת וכל השש היו עם בעיות. טוב, אמרתי לחברותא, מעניין מה אבא יגיד בשאלה הזאת. זו היתה שאלה למעשה. נכנסתי לאבא והצגתי בפניו את הקושיא, ואמרתי לו: יש לי מה ליישב. אמר, תן לי רגע לחשוב. ישב וחשב דקה או שתיים, ואז אמר לי: תשמע, הפתרון הוא כזה וכזה - זו היתה האפשרות שבחרנו מתוך שבע האפשרויות! ואמר: תראה, אם תרצה לומר פתרון כזה, תתקע במחלוקת הראשונים, ואם תרצה להגיד כך... בקיצור, אמר לי את כל שבע האפשרויות שחשבנו בכמה שעות, ולא החסיר אפילו אחת!

שלילת אפשרויות

כל אחד מאיתנו שיושב ולומד, רואה שכאשר נתקלים בשאלה קשה - בין להלכה ובין לא להלכה - כדי להגיע לתירוצי אמיתיים, מאוד חשוב לשלול את התירוצים שאינם אמיתיים, ובסופו של דבר מגיעים לדבר הנכון. למעשה זו דרכה של הגמרא, מביאה שאלה ומביאה מאן דאמר שמיישב כך, והגמרא מקשה עליו קושיות, ואחר כך הגמרא אומרת פירוש שני, וגם אותו שוללת, ואחר כך אומרת: אלא אמר רבא, הכא במאי עסקינן... וביזה גומרת את הסיפור. למה הגמרא לא תלך ישר לסוף? למה לא תאמר ישר את התירוצי הנכון והאמיתי? התשובה, אדרבה, כך לומדים, על ידי שאתה מבין שהפירוש הזה הוא בלתי אפשרי, אתה מגיע על כרחך למסקנא שיש פירוש אחד ואין זולתו. כך גם עושים רבותינו הראשונים, מה עושים בעלי התוספות? מקשים קושיות מכל מיני מקומות בש"ס, אבל חוץ מזה טורחים לומר פעמים רבות: אין לפרש כך, ואין לפרש כך. זאת אומרת שמי שרוצה להגיע לחקר האמת, צריך לחשוב על כל האפשרויות, ואם הוא שולל את האפשרויות הלא נכונות, בסופו של דבר באופן טבעי הוא מגיע לאפשרות הנכונה.

מעשה מבית הדין

פעם אחת - הייתי עוד ילד קטן - אבא היה כבר חבר בית הדין הגדול, ישב עם הרב אלישיב והרב ז'ולטי זצ"ל, והיו דנים בכל מיני נושאים. ואני זוכר היום, שפעם כשסיימתי את הלימודים הלכתי לבית הדין הגדול, ושלושתם היו יושבים ומדברים בלימוד. הרב ז'ולטי - היה גאון עצום, אחד ההפסדים של הדור שנסתלק צעיר בגיל 62, הוא היה מנהיג משכמו ומעלה - הציג להם איזו שאלה בהלכה שקיבל, ואמר שנראה לו שיש לפסוק כך וכך, ויש לו ראיה מהתוספות. מיד הרב אלישיב קם וצעק שהפשט בתוספות הוא אחר, אבל יש לו ראיה מתוספות אחר, והרב ז'ולטי אמר שזה לא נכון, והתחילו להתווכח, וכל אחד הביא עוד ראיה מכאן ומשם. אבא יושב ביניהם ושותק, מסתכל פעם על זה ופעם על זה... הרב ז'ולטי - היה חבר של אבא בלב ונפש - דחף אותו עם היד ואמר לו: מה קרה לך, למה אתה שותק? אבא אמר לו: אני מתפלל על שניכם, אתה הבאת ראיה מתוספות פלוני, את הראיה שלך הביא בשו"ת פלוני ממש בנושא כזה, ומה שדחה הרב אלישיב כך כתב בשו"ת פלוני, והמשיך להביא להם מקורות, ובקיצור אמר להם: אין כל חדש תחת השמש! לא חידשתם כלום. אבל אני רוצה לומר לכם, יש עוד כמה ראיות שכלל לא חשבתם עליהם, והביא עוד ראיות מכמה שו"ת"ם, ואחר שסידר להם הכל אמר: לדעתי אם נשולל את הראיות שאינן הכרחיות, העולה מן האמור שהרב ז'ולטי צודק להלכה. בכל העת הם ישבו והקשיבו לו, ואחרי שסיים לדבר - הם המשיכו לשתוק... פשוט נפעמו מהצגת הדברים. הידע שלו היה דבר הפלא ופלא, והיה לו עיון זך וישר וידע לשלול סברות לא נכונות.

כוחא דהיתרא

כולם מדברים על ה'כוחא דהיתרא' של אבא, מה הפירוש כוחא דהיתרא עדיף, זה לא שמי שמתיר הוא צודק יותר. לפעמים אדם האסור מביא ראיות נכונות והמתיר לא מביא ראיות נכונות לדבריו. עוד יותר, בימינו אנשים מקדשים את המושג הזה, וגם חילונים מדברים על רבנים שהם מתירים ואומרים שהם 'ליברלים' ושייכים לדור שלנו... הרי זה מה שרצו תמיד הרפורמים הרשעים שמחקו את התורה,

1 למשל, כעת עם כל הנושא של הוירוס, אנחנו תמיד צועקים שצריך לשמוע לכל ההוראות. פגש

רצו שהרבנים יתאימו את התורה לפי הדור. אצלם תמיד הלכה כדברי המקל, לא רק באבא, אצלם הכל אבילות... אבל זה לא נכון, לאן נגיע? זו לא דרך התורה. מי שמתיר בכל דבר סימן שאין לו שיקול דעת והוא קל דעת.

מהו באמת 'כוחא דהיתרא'? כוח ההיתר שהיה לאבא, שבשאלות מסובכות היה יודע למצוא פתח להתיר שאחרים לא חשבו עליו. אבל פתח אמיתי, לא סתם אמר שהמתיר צודק. כך מסבירים רבותינו, שמה שאמרו כוחא דהיתרא עדיף הפירוש הוא, שכאשר המתיר הוא תלמיד חכם וירא שמים, הוא צריך לעבוד קשה למצוא היתר אמיתי. קל מאוד לומר: אני מסופק, אני מחמיר! אבל להיכנס לעובי הקורה ולמצוא היתר, זה לא פשוט.

כולם הצטרפו

אתן דוגמא ממעשה שהיה. פעם באיזה קיבוץ דתי היו מגדלים כמויות גדולות מאוד של עופות. בוקר אחד הגיעו לשם וראו מאות עופות מתים, ועל חלק מהם ראו שבאה חיה על הצואר שלהם ומצצה להם את הדם. וחלק כנראה מתו מפחד, ראו את החיה והקימו קול צעקה ואף אחד לא בא לעזור ומתו. האחרים טוענים שלפי כל הסימנים כנראה זו היתה נמיה. לפי ההלכה נמיה היא חיה דורסת, וכל עוף שנמיה דרסה אותו בציפורניה הוא נקרא טרף (ע' יו"ד סימן נז), לא תועיל שחיטה ולא כלום, ואם כן יש לדון על כל האפרוחים שהם ספק דרוסה. ואז הלכו לגאון הרב שלמה זלמן אוירבך זצ"ל - שהיה פוסק גדול, תלמיד חכם עצום - ישב וחקר ודרש ואמר: אני מצטער, אין לי דרך להתיר, הדרך היחידה להשאיר את העופות שנה. משמעות התשובה היא, שצריך להשמיד אותם, הפסד ממוני עצום. כשראו שלא אמר להם אסור, אלא שלא מצא פתח להתיר, הלכו לגאון הרב אלישיב ושאלו גם אותו, גם הוא ישב ודן וחשב ואמר שלא מוצא פתח להתיר. הלכו לגאון הרב בן ציון אבא שאול זצ"ל ושאלו גם אותו, וגם הוא אמר להם שלא מוצא פתח להתיר.

אל אבא הם לא חשבו להגיע, למה? כי אבא היה ידוע כגדול בתורה שעסוק מאוד יומם ולילה, וחשבו שאין לו זמן והוא לא יסכים להתייחס לנושא. אבל בסופו של דבר בלית ברירה פנו לאבא, ואמרו לו כך וכך השאלה. אבא מיד התקשר אלי שאבוא לעזור לו, וכשהגעתי אמר לי: תביא לי ספר פלוני, וספר פלוני, הכל היה אצלו כבר מסודר בראש, וישב והתחיל לכתוב פסק, והפסק הזה נדפס ביביע אומר (ח"ח חיו"ד סימן ג), ושורה תחתונה העלה להתיר. אבא כתב את הפסק הזה במשך יומיים, מבוקר עד לילה, וכשסיים קרא לרב השואל שיקח את התשובה. גם להציל ממונם של ישראל היה חשוב בעיניו. אמר לו אותו רב: כבוד הרב פסק להתיר, אבל אני מאוד נבוך מה לעשות, שלושה גדולי הפוסקים, הרב אוירבך, הרב אלישיב והרב בן ציון אבא שאול, ישבו וחשבו ואמרו שלא מוצאים פתח להתיר, ואילו אתה מתיר, מדוע אשמע לך? יחיד ורבים הלכה כרבים! אבא אמר לו, בדברים כאלו לא שייך ללכת אחרי הרוב, כי לא ישבנו ביחד ודנו בנושא, אבל תשמע מה אני מציע - לא יאומן הענוה של אבא! - תיקח את הפסק שלי ותלך אל שלושתם ותאמר להם שיעברו על הפסק, אם יאמרו לך שאני צודק - בבקשה, ואם לא - תשמע להם. הוא הלך, וכעבור כמה שעות חזר, ואמר בשם שלושתם שאבא צודק ואפשר להתיר. זהו כוחא דהיתרא עדיף!

להמשיך את הדרך

מצד אחד, לצערנו הרב איבדנו את אבא, אבדה כלי חמדנו, הדור נשאר יתום. אבל מצד שני, ברוך ה' לא אלמן ישראל, ישנם תלמידי חכמים מורי הוראות גדולים בישראל שאמנם אין להם את הכוח שהיה לאבא, אבל עדיין יכולים להיכנס לעובי הקורה ולהשקיע ולחשוב. אני יודע שבארץ יושבים טובי הדיינים ובראשם אחי הגדול הראשון לציון הגאון רבי יצחק, יושבים על מדין, והולכים בדרך של אבא. אחי הגדול רבי יצחק יושב בבית הדין בעניינים של ממזרות ועגונות, ויש לו את הקו של אבא למצוא פתחים להתיר על פי ההלכה, וכולם פתחים נכונים ואמיתיים, אחרי עיון וביורור יסודי של הדברים. ואני קורא לכולם להמשיך את דרכו של מרן, כל אחד ישב וילמד את דרך הלימוד שלו, ויאמץ את השיטה. ובעזרת ה' יהיה מליץ יושר בעדנו, ונוכח בקרוב לגאולה שלימה ולתחיית המתים, אמן כן יהי רצון.

אותי איש ציבור אחד חילוני ואמר לי: יישר כח שאתה מיקל, אתה ספרדי, ואתה אומר שלא להתפלל בציבור!... אמרתי לו: אני מיקל! אני מחמיר! בדיני פיקוח נפש אני מחמיר!!! זו לא קולא, אנתנו לא 'ליברלים'.

2 היום כשמגדלים עוף מרגע שיוצא מהביצה ועד שהולך לשחיטה בדרך כלל עוברים כחמשה שבועות, נותנים להם לאכול כל מיני דברים שיגדלו מהר, לכן כנראה יש להם גם קצת טעם של פלסטיק...

העלון להצלחתם של: אסתר בת סעידה- רפ"ש ובריאיות איתנה, הרב יצחק בן מסעודה - לעילוי נשמת, דניאל בן נעמי - לעילוי נשמת, אביגיל בת לאה אילנה - לזיווג הגון בקרוב, אשרה בת אברהם יעקב וטובה לעילוי נשמת, רחל בת לולו- הצלחה בכל, רפאל ברוך בן שרה שרית- הצלחה בכל, רפאל יצחק מאיר בן נעמי- רפואה שלמה, אביטל בת מוץ- זרע קודש בר קיימא.

חלק מדברי התעודות מהגאון רבי יצחק לוי שליט"א רבה הראשי של העיר נשר וחבר מועצת הרבנות הראשית

יום המר והנמנה יותר הוא יום ד' בחשון

ג' במר חשון, יום הפטירה של מרן רבינו עובדיה יוסף זכותו תגן עלינו. עברו כבר 7 שנים כמו אתמול, והיום הזה לא סתם נקרא מר חשון, כי באמת הוא יום מר ונמנה.

בזמנו כאשר מרן נפטר, אמרתי: כי יום ד' בחשון, הוא יום יותר קשה מיום ג' חשון, כי ג' בחשון קמנו בבוקר ומרן עוד היה בחיים, קמנו לעולם שיש בו את מרן, אבל ד' בחשון כבר באנו לעולם שאין בו את מרן.

זה לא סתם שיש פה עוד רב או פחות רב, אלא צריכים להבין שהרב עיצב את הדור באופן כזה מיוחד, שהרבה דברים היום נזקפים לזכותו של מרן, הוא לימד את כל עם ישראל לאן אדם יכול להגיע, כמה אפשר להספיק.

אנשים אומרים: אני צריך עוד שעה, עוד שעתיים ביממה, אבל ידע האדם, כי בזמן שהקדוש ברוך הוא נתן לו, יכול להספיק בו הרבה מאוד. עד כדי כך נתפס לי בראש שיום ד' בחשון זהו יום הפטירה של הרב, ובאחד הספרים גם כתבתי אפילו ד' חשון, אחר כך תיקנתי את זה, כי באמת הרגשתי את זה כל כך.

אני זוכר את אותו היום בו קמנו בבוקר, ועוד התפללנו, ואמרנו ברדיו שהמצב קריטי, ועשינו תפלות, ופתאום הודיעו שבעונות נגזרה הגזרה, ולמחרת הרגשתי משהו אחר, אתה קם לעולם שאין בו את מרן עליו השלום, שזה דבר לא פשוט בכלל.

הוא עומד בתפילה בעד מי שעושה לו נחת רוח בעולם העליון

בספרים כתוב שביום ההילולא של הצדיק יש לו כח בשמים הוא מתפלל, ועומד בתפילה בעד מי שעושה לו נחת רוח לעילוי נשמותו, כל אחד יכול לקבל על עצמו איזה משהו, לא צריך לקבל על עצמנו לעשות אותות ומופתים, 'מופתים' בארץ חס', אלא יכול אדם לקבל על עצמו ללמוד תורה, לזכות את הרבים, להתחזק בשמירת המצוות, כל אחד כפי כוחו.

ותדעו שמרן עליו השלום לא היה כמוהו אדם שמכיר טובה, אם אנחנו נעשה לו את הנחת רוח הזה בעולם העליון, לנשמה שלו, בזכות זה שנתחזק, אין ספק שהוא גם כן הוא יכיר לנו טובה, כי הרב לא היה אוהב מתנות בחינם, משהו היה עושה לו טובה, היה זוכר לו את זה לכל החיים, תמיד היה מחזיק לו טובה.

יש לי חבר שקוראים לו יהונתן אביסדרס, אתם לא מכירים אותו, רק בשביל שתראו שאני לא ממציא סיפור, אני אומר לכם גם את השם...

הוא למד אותי בשיבה באותו כיתה, כבר בשיבה כל החברים שלו התחתנו, ולכן הוא התחיל להיות בבית של מרן בכולל שם, היה עוזר

באשרותך להאזין בשידור חי לשיעור השבועי של מרן דרש"צ שליט"א מביהכ"ס היודים כל מוצש"ק.
הרב המקדים בשעה 20:30, שיעורו של הרש"צ בשעה 21:00
וכן ניתן לשמוע גם שיעורים קודמים בקו הליכות "בית מרן" 5293 *שלושה 2

השבוע זכות השיעור "בית מרן" מוקדש:

אברהם בן בתאל אפרת
לרפואה שלימה במהרה!!!

לכל המעוניין להתחבר סמי קודשיו של מרן דרש"צ שליט"א בשידור חי לשיעור השבועי להצלה לרפואה או לעילוי נשמות יקירכם חיילי: 5290 *
ניתן לשמוע את השיעור של הראש"צ שליט"א גם בתדרים הרדיוניים של 'בית מרן' 90.3 fm, 92.5 fm, 100.7 fm וב'קול חי' 93.00 fm, 92.8 fm

העלון להצלחתם של: ליאת בת רחל - נחת מהילדים, אליהו בן א"ה - הצלחה בכל, בורכה ברטה בת טוביה - בריאות ושמחה, שירן בת דורית - זיווג הוגן, שמחה בת טוביה - בריאות הנפש והגוף, תהילה בת גלן - נחת מהילדים, אליעזר יהושע בן תמו תמר - כל הישועות, אלישבע חיה בת רות - החלמה מהיר, הילה ואביטל בנות יוכבד - זיווג ובריאות.

פרשת נח על מרן זצוק"ל

הגאון הגדול רבי ברוך שרגא שליט"א
ראב"ד ירושלים וראש בד"ץ "אור שרגא"

"אלה תולדות נח, נח איש צדיק" (ו', ט')

ללמדך שעיקר מעשיהם של צדיקים מעשים טובים. ומדוע פירוש זה לא נאמר אצל אברהם אבינו? כי רק צדיק כזה שנא' עליו את האלהים התהלך נח שלא התערב לדעת מה נעשה אצל בני דורו, לא דאג להם, לא התאמץ להיות להם לאב לכוין אותם בדרך התורה והיראה עליו נאמר שעיקר תכליתו הוא מעשיו הטובים. אבל אברהם שדאג לבני דורו ולכן נקרא אב המון גויים ולימד תועים בינה, החדיר בהם הכרת הבורא אצלו התכלית לא מעשיו הטובים אלא מעשה כל בני דורו והתהוותם הטובה והרבה פעמים עבודתו למען הכלל הוא על חשבון מעשיו הפרטיים.

ולפי המדרשים הוא היה הגורם למבול מאחר ולא מיחה בבני דורו וזה שאמר ישעיה הנביא כי מי נח זאת לי וזכינו בדורינו לדמותו המופלאה של מרן פאר הדורות רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל אשר פעל וריבה פעלים לתורה ובדאגתו למען הכלל והפרט לא חת מפני כל ומחה על כל פריצה שנעשתה בחומות הדת והרביץ תורה בישראל בכתב ובעל פה לגדולי החכמים ועד המון העם מבחינת צדיק כתמור יפרח כארז בלבנון ישגה. ידע מתי להיות מתוק כתמור ומתי להיות קשה כארז. והתנחומא מפרש שנמשל הצדיק לתמור וארז שאין דומין לשאר האילנות שלוקחים מהם נצר ונוטעים במקום אחר מיד הוא עולה אלא לאחר זמן ויגיעה רבה אכן ניכר חסרונם בתוכינו וזאת נחמתנו כי גדולים צדיקים בחייהם יותר מבמותם ויפעל בשמים לזרז הגאולה אמן.

"ויאמר אלקים לנח קץ כל בשר בא לפני..." (ו', יג')

אומרים המפרשים זה יום המיתה אמר הקב"ה יום המיתה בא לפני בטענה שאין איש זוכר אותו והרריה כי מלאה הארץ חמס. ולא נחתם דינם אלא על הגול. ולכאורה מדוע דוקא על הגול כלום עבירת גזל חמורה מעבודה זרה? אלא ההסבר הוא כי אין בעל הרחמים פוגע בנפשות תחילה אלא קודם הוא מענישם בממון אבל מפני שכל ממוןם ורכושם היה של גזל אין לו במה לפרוע מהם בממון כיון שזה לא שלהם ולכן נפרע בגופם וזה שנאמר שלא נחתם דינם למיתה אלא על הגול אחרת היה פוגע בממוןם תחילה. ואע"פ שהיו גוזלים פחות משוה פרוטה כדי שלא יתחייבו בדין תשלומי הגזילה כמ"ש ותשחת הארץ לפני האלהים ואלקים הוא כינו לבית דין שאי אפשר לתבוע אותם בבית דין ועליהם נאמר על כן לא יקומו רשעים במשפט שאי אפשר להעמיד אותם למשפט כיון שאין בית דין נזקקין לפחות משוה פרוטה וחטאים האלו היו בחזקת צדיקים. ולכאורה למה נענשו כי הרי כתב הרמב"ם בהלכות גזילה ואבידה הגזול את חברו שוה פרוטה עובר בלא תעשה שנא' לא תגזול ודן המחנ"א אם פחות משוה פרוטה הוא מדין שאין שיעור של ממון או מדין מחילה ונפ"מ בגזול קטן

דלאו בר מחילה הוא. אבל מאחר והיו בני נח, ובן נח נהרג אפילו על פחות משוה פרוטה ולכן הביא עליהם מבול מים וציוה את נח שיקח מכל מאכל אשר יאכל והיה לך ולהם לאכלה. אם נתבונן איפה היה מקום בתיבה לכל המאכלים של כל החיות והבהמות למשך כל התקופה של המבול ואומר הגאון מוילנא מדוע התורה אמרה אשר יאכל די לה לומר ואתה קח לך מכל מאכל ופירש כי הגמרא אומרת ביומא פ. על הפסוק מכל האוכל אשר יאכל זה שיעור ביצת תרנגולת כלומר אוכל שאתה יכול לאכול בבת אחת דהיינו השיעור הגדול שניתן לאוכלו בבת אחת הוא כביצת תרנגולת שכך שיערו חכמים אין בית הבליעה מחזיק יותר מביצת תרנגולת וא"ל הקב"ה לנח שיכניס מכל מאכל לתיבה כשיעור של ביצה ויהיה בזה ברכה שסיפק למשך כל זמן שהותם בתיבה וזה היה מעלתו של נח ואמנותו כאשר ציוה אותו אלקים כן עשה ולא הסתפק לומר איך יספיק זה למשך השנה.

ולאחר ששהו בתיבה שלח את היונה לראות הקלו המים מעל פני האדמה. ותבוא אליו היונה לעת ערב ומדוע לא שבה ביום? ואומרים המפרשים שנח היעב"ץ כי הרוצה לדעת מתי יום השבת יסתכל על היונה כי היא לא תולשת מהמחומר ביום השבת ולכן אומרים בזמירות יונה בו מצאה מנוח ולכן שבה לעת ערב כשיצאה השבת תלשה עלה זית והביאה לנח.

ומדוע דוקא עלה זית פירש רש"י שאמרה שיהיו מזונותיו מרורין כזית בידו של הקב"ה ולא מתוקין כדבש בידו בשר ודם וקשה וכי היא כפוית טובה למי שכלכל אותה במשך שנה. ואמרו המפרשים שהיונה פחדה שנח יחשוד בה שהיא רוצה להישאר בתיבה עוד זמן ולאכול בחינם ולכן אומרת שעוד לא יבשה הארץ ולכן היא אמרה שאני אומרת אמת שעדיף לא יבשה הארץ כי עדיף לי מזונותי מהקב"ה וברגע שתהיה לי אפשרות אני לא אחזור לתיבה וזה הסימן שאני דוברת אמת ועליה נאמר יונתי בחגי הסלע.

זכינו בדורנו לדמותו המופלאה של מרן פאר הדורות רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל אשר פעל וריבה פעלים לתורה, ובדאגתו למען הכלל והפרט לא חת מפני כל ומחה על כל פריצה שנעשתה בחומות הדת, והרביץ תורה בישראל בכתב ובעל פה לכל ישראל, מגדולי החכמים ועד המון העם, והיה בבחינת "צדיק כתמור יפרח כארז בלבנון ישגה", ידע מתי להיות מתוק כתמור ומתי להיות קשה כארז. מי יתן לנו תמורתו. וזאת נחמתנו כי גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם, ופעליו הרבים ממשיכים להשפיע על הדור כולו, וספריו הרבים שהשאיר אחריו ברכה מאירים את עיני ישראל, ויהי רצון שזכותו תעמוד לנו ותגן בעדנו ויתפלל בעדנו במרומים ושהקב"ה יסיר מעלינו את המגפה הנוראה הזאת ושנוכה לגאולה השלימה במהרה בימינו אמן.

פינת בריאות

אתם שואלים ותסומכים עינים במייל:
betmaran1234@gmail.com

פומלה-ערכים תזונתיים

פומלה - ערכים תזונתיים

אחת הסיבות לכך שפרי הפומלה כל כך בריא היא, שהוא שופע ב-ויטמין C וב-ויטמין, בדומה לשאר בני משפחת פירות ההדר.

ה-פומלה עשירה מאוד ב-בטא קרוטן ובחומצה פולית, מה שהופך אותה לפרי המומלץ מאוד לאכילה לנשים בהיריון.

מיתרונותיה הבריאותיים של ה-פומלה

1. מחזקת את מערכת החיסון: אף על פי שמנה אחת נחשבת לפחות מפרי שלם, בהתחשב בגודלה, אכילת פרי שלם אינה מזיקה בכלל בהתחשב בעובדה שהוא מכיל 600% מהמינון המינימלי היומי המומלץ של ויטמין C.

ה-פומלה שהיא מקור נפלא של חומצה אסקורבית טבעית (ויטמין C), שימשה במשך דורות רבים בדרום מזרח אסיה, לשם חיזוק מהיר של מערכת החיסון.

ויטמין C פועל בגוף גם כנוגד חמצון חזק מאוד, המגביר את פעולתו של כדוריות הדם הלבנות והוא גם מנטרל את הרדיקלים החופשיים, הפוגעים בתאים ובאיברים של גופכם.

ויטמין C טבעי (בלבד) מסייע לגופכם לחסל זיהומים מכל הסוגים, התקררות,

שפעת, שיעולים, חום וזיהומים ויראליים וחיידקיים למיניהם.

2. מונעת התכווצויות שרירים: פומלה שופעת באשלגן ומינרל הכרחי זה, חיוני מאוד גם לשמירה על האוזן של הנוזלים בגופכם. אשלגן הוא המינרל העיקרי, המונע את התכווצויות והתקשחות השרירים.

כאשר ישנו מחסור של אשלגן בגופכם, אתם מוצאים עצמכם מתמודדים עם התכווצויות שרירים בתכיפות גבוהה ואתם מגלים שאתם נוטים יותר למתיחת שרירים ולקרעיות רצועות.

3. פומלה נוגדת הזדקנות: הרמות הגבוהות של ויטמין C שמכילה הפומלה פועלות גם כנוגדי חמצון חזקים מאוד בגופכם, המנטרלים את הרדיקלים החופשיים המסוכנים שנוצרים בגופכם בזמן תהליך חילוף החומרים ושנכנסים לגופכם מהאוויר ומהאוכל. אחת מההשפעות ההרסניות שיש לרדיקלים החופשיים היא, שהם גורמים לפגיעה בעור והתוצאה היא הזדקנות מוקדמת.

כלומר שמתחילים להיווצר על העור קמטים וקמטוטים, העור מתחיל להתרופף ומתחילים להופיע כתמי גיל. צריכה גבוהה של ויטמין C טבעי מונעת את כל אלה, מכיוון ש-ויטמין C חיוני ליצירת קולגן בגוף, אז תאכלו עוד כמה פומלות במהלך השבוע.

העלון להצלחתם של: אריאל מאיר בן בתיא - חזרה בתשובה, בתיא בת מרגולה רחל - בריאות איתנה, הדר בת רויטל - בית נאמן, אהרון בן סולתינה - רפואה שלמה, אוריאל חים בן אסתר יעל - זיווג הגון, אילן יהושע בן האוהב - רפואה לשמה, חיים צבי בן חנקה מלכה - חזרה בתשובה, ליאת בת יאירה - זיווג הגון, שני בת רחל לאה - זיווג הגון, שרה בת חמימי - בריאות ושמוחה.

סיפורים קטנים עם לקחים גדולים

הנה אם באנו לספר אפילו רק על מקצת מגדולתו ומעשיו היינו צריכים ספרים רבים, אך מ"מ פטור בלא כלום אי אפשר ולכן בס"ד ניגע רק בשלוש נקודות שהיו מאוד ניכרים אצל מרן, וזה כמובן חוץ מגודל תורתו העצומה שעסק בה כל ימי חייו.

ענוותנותו של מרן זצוק"ל

מרן קיבל כבוד מהרבה אנשים, גם מגדולי תורה ולהבדיל גם מעסקנים חשובים ראשי ממשלות ומלכים, ואף על פי כן אף פעם לא ראינו שמרן השתמש בכבוד זה לכבודו ולצרכיו, אלא את הכל ניצל להגדיל תורה ולהאדירה, ואדרבא היה בורח מן הכבוד בכל נפשו, ואמרו חז"ל כל הבורח מן הכבוד הכבוד רודף אחריו, ואכן מרן זכה ללוויה גדולה מאוד שהרבה מגדולי ישראל לא זכו להלוויה דומה לזו. ונביא מעשה קטן על ענוותנותו של מורינו הגדול, כולנו זוכרים את השיעור השבועי של מורינו ורבינו בבית הכנסת 'תפארת ירושלים' לעדת היזדים, והיה אחד משומעי השיעור שהיה מקליט את השיעור של מרן, ופעם אחת הוא הניח את מכשיר ההקלטה על השולחן של מרן כמה דקות לפני שמרן התחיל את השיעור, ובסיום השיעור שמע את ההקלטה, וכשאותו אדם שמע את ההקלטה הוא שמע את השירה הגדולה של הציבור לכבודו של מרן שכזכור החלה כבר מהרגע שהמעלית נפתחה, אך למרבה הפלא ברקע הוא שמע 'חצוף' אחד שאומר 'עובדיה אתה קטן' 'עובדיה אתה קטן' כמה וכמה פעמים, וברב כעסו על אותו חצוף, הוא החזיר את סרט ההקלטה כמה וכמה פעמים בכדי לנסות להבין מי זה, ולאחר מכן הוא הבין שמי שאמר את האמירות הללו הוא לא אחר ממרן עצמו שאמר זאת לעצמו בכדי להרחיק ממנו את הגאווה שיכלה לבוא לו ע"י השירה הגדולה, וזה מאוד מתחבר עם מה ששמענו מפי קדשו של מרן שהעיד על עצמו 'מעולם לא התנשאתי' ועוד העיד 'כל מי שלומד בספרי יודע שכל מעשי לשם שמים'.

רחמנות

עוד נקודה שראינו בדמותו הענקית של מרן זיע"א היא רחמנותו העצומה על

מסירות נפש

עוד נקודה בדמותו הענקית של מורינו ורבינו, שמרן נתן עליה דגש גדול היא זיכוי הרבים, מרן כמה וכמה פעמים שם את נפשו בכפו בעבור זיכוי הרבים ובעבור הוצאת ילדי ישראל ממוסדות מו"ד בשביל להכניסם לתלמודי תורה ועי"ז בעז"ה ימשיכו לישיבות קדושות, ומספרים סיפור מצמרר, שפעם אחת מרן הלך למסור שיעור במקום מרוחק, לאחר השיעור מרן אמר לאחד מעוזריו שאינו חש בטוב, ולאחר כמה שאלות החליטו עוזריו לפנותו לבית החולים באופן מיידי, ושם התברר שמרן נזקק לעבור טיפול רפואי דחוף, כמה ימים לאחר הטיפול שאלו את מרן ממת' החל לחוש את הכאבים, ומרן ענה שעוד לפני שיצאו מירושלים החל לחוש בכאבים הללו, אך פחד להגיד זאת שלא יקחו לבית החולים לפני השיעור ומה יאה על כל אלפי האנשים שחיכו לשמוע את דבר ה', מכאן נלמד את המסירות נפש של מורינו ורבינו בשביל זיכוי הרבים.

ואנחנו צריכים ללמוד ממעשיו הגדולים של מרן וללכת בדרכיו ולהשתדל להפיץ תורה בעם ישראל, שאין לנו דבר שגורם נחת רוח לנשמתו של מרן בשמיים יותר מזה שהולכים בדרכיו ומתאמצים לרשום את ילדי ישראל לתלמודי תורה ולזכות את הרבים בתורה ויראת שמים כרצון ה' יתברך.

לא נותר לנו אלא לבקש מה' יתברך שזכותו של מרן תעמוד לנו וה' יסיר מעלינו כל חולי ומחלה וכל מיני מגיפות ונזכה לילך בדרכו ונזכה לגאולה השלימה במהרה בימינו אמן.

מידת הכרת הטוב

אנו עומדים ביום ההילולא השביעי של גדול האומה מנהיג העדה רשכבה"ג מרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל. אשר היה אב לכולנו ורועה נאמן לישראל, ובחסרונו אנו כיתומים ללא אב וכצאן אשר אין להם רועה וכל נחמתנו בתורתו והליכותיו אשר השאיר אחריו. אם נבוא לשער ולתאר את גדולו ומעלתו לא נוכל אלא לנסות לאחוז בכנף מעילו ובשולי גלימתו, וכמו השמש שלא ניתן להתקרב אליה מרוב חומה ועוצמתה כן הוא המאור הגדול אשר מפאת קדשו והדרו לא ניתן להקיף את מידותיו הנאצלות ומסכת חייו המופלאה והגדושה בתורה וזיכוי הרבים ואהבת ישראל שאין כדוגמתו ואין שני להן.

ולכן נתמקד בקרן זוהרת אחת מהשמש הגדולה הזו מדה אחת שבלטה במיוחד במרן זיע"א והיא מדת "הכרת הטוב", הנה הגמרא במסכת ע"ז (ה.א.): מביאה שמשא רבינו ע"ה מוכיח את בני ישראל ברמז לאחר ארבעים שנה, כפוי טובה בני כפוי טובה, אתם אמרתם 'ונפשנו קצה בלחם הקלוקל' זהו המן שהיה נבלע באיברים, בני כפוי טובה בני אדם הראשון שאמר 'האשה אשר נתתה עמדי היא נתנה לי מן העץ ואוכל', וכותב רש"י כאן כפר בטובה, שהקב"ה נתן לו את האשה לעזר והוא תלה את הקלקלה במתנה שה' נתן לו. ועוד אמרו חז"ל במסכת ב"ק (צב.) בור ששתית ממנו מים אל תשליך בו אבן, הרי לנו חומר כפיות טובה וגודל וחובת הכרת הטוב לכל מי שקיבל ממנו איזה דבר הנצרך לך באותה שעה ואפילו פעם אחת. את זה ראינו במרן מאור ישראל שכל טובה שקיבל בין גדולה בין קטנה לא שכח זאת אף לאחר שנים רבות.

המעשה הבא ימחיש לנו זאת היטב-כבר בצעירותו יקדה במרן אש אהבת התורה והיה משים לילות כימים על עסק התורה ככתוב "באהבתה תשגה תמיד", וקיים במלואו את דברי אור החיים הקדוש (פרשת כי תבוא) "ש"אם היו בני אדם מרגישים במתיקות ועריבות טוב התורה היו משתגעין ומתלהטין אחריה

ולא יחשב בעיניהן מלא עולם כסף וזהב למאומה כי התורה כוללת כל הטובות שבעולם". את זה הרגיש רבינו בכל מילה ומילה שבתורה, ולעיתים כשהיה נצרך לספר מסוים ולא היה סיפק בידו לקנותו היה נכנס לחנות הספרים וביקש רשות מהמוכר להשאיל לו את הספר וזה הסכים בחפץ לב בידעו ומכירו שישב לו את הספר בשלמות כמו שלקחו.

לאחר שנים כשנפטר מוכר הספרים הנ"ל הגיע מרן לחלוק לו כבוד אחרון במוותו ואף בא לשבעה ולשלושים, ולפליאת רבים על כך ענה להם מרן שהוא מוכר הספרים שהשאיל לו כל ספר שהיה צריך בימי חרפו ומחובתו להכיר לו טובה. ועוד עובדא כשכיהן מרן כסגן הרב הראשי במצרים היה מנהגו ללמוד עם תלמידי ישיבת "אהבה ואחוה" גמרא רש"י תוספות וראשונים אליבא דהלכתא, בין התלמידים היה בחור צעיר וכשרוני בשם 'פליקס וזיני' שנפשו נקשרה בנפשו של רבינו, וכשחשקה נפשו לעלות ארצה נכנס למרן להיפרד ממנו ולקבל ברכתו, בירכו מרן בחום שיעלה ויצליח וביקש ממנו שיואל שטוב להשאיר את הש"ס שלו שבו היו לומדים (חשוב להזכיר כי באותם ימים קשה היה להשיג ספרי קודש) אך לכבודו של מרן נענה לבקשתו בחפץ לב ובשמחה.

לימים כששב רבינו לארץ ועלה מעלות רבות עד שהתמנה לראשון לציון במשך כל אותן שנים חיפש אחר אותו תלמיד להשיב לו טובה תחת טובה, לאחר שנים השתתף מרן באסיפת רבנים שהתקיימה בבאר יעקב ושאל את הנוכחים אם מכירים אדם בשם 'פליקס וזיני' מיד ענה רב העיר הגאון רמ"מ יעקובזון זצ"ל שהוא מכירו. שמח רבנו שמחה גדולה וביקשו רבינו שיעביר לו ש"ס מהודר ומפואר עם הקדשה מיוחדת בכתב יד קדשו של מרן על מסכת ברכות, כשקיבל אותו תלמיד את הש"ס התרגש מאוד על הטובה שזכר לו מרן לאחר שנים. מכאן נלמד כולנו כמה צריך להיזהר במידה זו נעשה נחת רוח לנשמתו של מרן זצוק"ל והוא ימליץ טוב עלינו ויאמר די לצרותינו ושנוכה בקרוב לביאתו של הגואל ולתחיית המתים במהרה בימינו אמן.

רבנו הגדול רבי עובדיה יוסף זצוק"ל

רבנו נולד ב"ב בתשרי תרפ"א (1920) בבגדד, לאביו חכם יעקב עובדיה ז"ל.

בגיל קטן מרן עלה עם משפחתו לארץ ישראל והם התיישבו בירושלים

בשכונת בית ישראל (יגעי כפיים).

מר"ן למד בקטנותו בת"ת "בני ציון" שנוסד ע"י ועד בוכרים וכבר מגיל קטן מר"ן התבלט בגאונותו ובלתיטותו לתורה.

בגיל 12 עבר מרן ללמוד בישיבת "פורת יוסף", המשיך להשקיע את כל זמנו בלימוד תורה ובכתיבה תורנית, למעשה כל עולמו של מר"ן סבב סביב ספרי הלכה, מילדותו ועד יומו האחרון, השקיע את כל עיתותיו בלימוד הלכה, בהוראתה ובפסיקתה, עובדת היותו מחונן בזיכרון פנומנלי מאפשרת לו לאגד את כל הספרות, הפסיקה בכל נושא ולפלס דרך ליעדים שהוא מציב לעצמו.

השפעתו על עיצוב החברה נעשית דרך חדר העבודה שלו, ומשם היא יוצא בכמה דרכים:

א. דרך ספריו

ב. דרך בסיס עולם הלימוד התורני

ג. ודרך הדרשות הציבוריות.

ובמיוחד בדרשות הציבוריות שהיה משפיע בחברה התורנית ולכלל עם ישראל ובעולם.

למעשה ראש הישיבה הגאון רבי עזרא עטיה זצוק"ל שימש עבורו כאב רוחני וכבר בגיל 17 נשלח ע"י רבי עזרא עטיה להעביר שיעור יומי לבעלי בתים בבית הכנסת של עולי פרס בשכונת "בית ישראל" ושם העביר את שיעוריו בהלכה.

ידוע הסיפור המכריע בחיי מרן רבנו עובדיה יוסף, אביו חכם יעקב היה בעל

בחסדך בטחתי

מזכרת הרבנים הרב הגאון רבי יצחק בן שלום שליט"א
יום בשלוחה מיוחדת 5293* שלוחה 8-13 בחיזוק יומי ושעורים מלאים

הברקה שהקב"ה נותן לך עכשיו; הרי חכמה זה מאת ה' יתברך בעיה לקב"ה לתת לך חכמה עכשיו, בתוך הלב שלך?!

להגיד לך: קום בני, לך תעשה הברקה כזאת, לך תעשה הברקה כזאת. מחר אתה לוקח את ההברקה הזו, עושה איתה מיליונים. יש לו בעיה? יש לו מעצור מלפתוח לך מעיינות החכמה?!

אין לו מעצור. כל העשירים הגדולים ביותר בעולם, מאיפה הם נהיו עשירים? אתם חושבים מהאוניברסיטה הם נהיו עשירים?

חלקם לא עשו אוניברסיטה, חלקם לא עשו בית ספר, חלקם לא התחילו בית ספר בכלל. הכול בורא עולם נתן להם חכמה, בינה ודעת. נתן להם חכמה, בינה ודעת: לך תעשה את זה ולך תעשה את זה ולך תעשה את זה; יש בעיה לקב"ה להרים אותך? יש בעיה לקב"ה למצוא זיווג לאדם?

בן אדם עכשיו מחפש זיווג ואומר: אני רוצה אישה טובה, יש מעצור לקב"ה מלהושיע?!

אומר "חובות הלבבות", איך אתה מגיע לביטחון בה? על ידי שאתה יודע שהקב"ה הוא כל יכול ולא משנה באיזה מצב תהיה בעולם, לא משנה באיזו סיטואציה תהיה בחיים שלך. תדע לך שכל מה שתזרוק על הקב"ה - כל בקשה, כל משאלה, כל חיסרון, כל קושי שתזרוק על בורא עולם - הוא יהיה איתך ויושיע אותך; כי הוא כל יכול.

כי בורא עולם הוא כל יכול. ילדים, משפחה, ואני אומר לכם, זו מלחמה בשבילי להאמין בבורא עולם כשקשה לי, כשחסר לי, כשלא הולך לי; להאמין בבורא עולם, שהקב"ה ישתבח שמו לעד, יכול לתת לך גם כשכל העולם אומר: לא! כשהרופאים אומרים "לא", כשאנשים אומרים "לא", ובורא עולם אומר לך: אני יכול לתת לך!

אם באמת תאמין שבורא עולם יכול להושיע אותך - תקבל ישועה

מי שלא מאמין בכוח של בורא עולם לעשות לו פעולה - חבל לו על הזמן, הוא לא יקבל את זה.

אתה מתפלל לקב"ה על חולה במחלת הסרטן, יש מצבים במחלת הסרטן, לא על אף אחד מעם ישראל, שהמצב כל כך קשה, שהרופא אומר: תשמע, זהו, אין מה לעשות, נשארו לו כמה חודשים לחיות, כמה ימים לחיות, שילך הביתה ויהנה ממה שיש. בן אדם עכשיו הולך להתפלל לקב"ה ברגע הזה;

אתה מאמין שהקב"ה יוציא אותך באמת מזה?

יושיע אותך מהמקום הזה? שהקב"ה יכול לרפא אותך?

על זה יש פסוק בנביא, שאומר "כִּי אֵין לַיהוָה מַעְצוֹר לְהוֹשִׁיעַ בְּרַב אוּ בְּמִעוֹט" [שמואל א' ו', ו'].

יהונתן, הבן של שאול, הלך וראה קבוצה גדולה של פלישתים, של אויבים, הוא אמר לנושא הכלים שלו, נער, נושא כליו; זה שמחזיק את החץ ואת הקשת ואת החרב, אמר לנער, נושא כליו: בוא נלך ונהרוג בפלישתים. אמר לו הנער: תראה כמה הם, כמה אנחנו - אנחנו 2, הם המוני בני אדם.

אמר לו יהונתן: "כִּי אֵין לַיהוָה מַעְצוֹר לְהוֹשִׁיעַ בְּרַב אוּ בְּמִעוֹט". בורא עולם, ישתבח שמו לעד, כל יכול, יש לו מעצור מלהושיע בין ברב בין מעוט?!

אז בן אדם שואל אותי: הרב, תגיד לי איך זה יכול להיות?

איך הקב"ה יכול לרפא אותי לתת לי מיליונים, או לתת לי כל מיני דברים אחרים? מאיפה?!

התשובה היא פשוטה, אפילו אם אני לא יודע לענות לך, אח יקר שלי - אני מאמין אני סומך על אבא שבשמיים; אני מאמין באמונה שלמה שהוא יכול לשלוח לך ודוגמא קטנה לדבר, זה רעיון, סטארט-אפ.

לחיות עם האמונה ועל מרן זצוק"ל

לשוב כוח מתמימותם של גדולי ישראל

רבים זוכרים את שיעוריו של הגאון רבי עובדיה יוסף זצוק"ל במוצאי שבת בבית כנסת היזדים בהלכה, שהיו כמים קרים על נפש עייפה. מפני ש"דרך אמונה בחרת" התחברתי ביותר דווקא לסוף שיעורו, כשהיה מספר את הסיפורים של פרשת השבוע בחיות נפלאה, בהומור, באמונה פשוטה בדברי חז"ל.

תמיד אהבתי לראות את אמונתם הפשוטה של גדולי ישראל. מחד הם ערומים בדעת, חכמים, פקחים, מעיינים בעומקה של תורה, על כל צדדי החשיבה, אבל כשמגיעים לאמונה, אתה רואה אותם כילדים בתלמוד תורה! זה בעצם הכוח הגדול שלנו להאמין.

לצערנו, לדור הצעיר שלנו יש בעיה קשה שהוא חכם בעיניו. ההתבטלות כיום היא דבר לא נפוץ, כי החינוך הוא שתברר כל דבר על בוריו ואל תהיה תמים. אבל התורה מלמדת אחרת - "שאל אבין ויגדך זקניך ויאמרו לך", "צאי לך בעקבי הצאן ורעי את גדיותיך על משכנות הרועים".

כותב הסטייפלר זצ"ל בספרו "חיי עולם" תשובה נפלאה לכל אלה שיש להם כל מיני קושיות ובלבולים באמונה: האם להמב"ם, לרשב"א, לריטב"א, לכל גדולי העולם הגאונים לא היו את השאלות שלך? אדרבה, היו להם שאלות הרבה יותר עמוקות, ולמרות זאת, הבינו שהדבר הנכון ביותר זה להחליט שאני לא מבין את הקב"ה.

זו ההנאה הכי גדולה - לחיות תחת אלוקות שאני לא מבין אותה! שאני בער

ולא יודע. דווקא כך אתה מקבל את הביטחון הגדול באותה סמכות. אוי לחולה שמחליט שהוא מבין בדיוק כמו רופאו, או הילד הקטן שמחליט שהמלמד אינו חכם ממנו. כל הצלתם והצלחתם תלויה בכך, שהם מחליטים ש"אני עוצם את העיניים לעומת מי שהוא חכם ממני באין ערוך". זה מה שנותן את הביטחון לחולה או לילד.

כשלמול עינינו יהיו אותם גדולי ישראל שהיו ערומים בדעת, ענקים בחכמה, שדורשים בעמקות תלי תלים של הלכות, אבל כשהם מגיעים לעיקרי האמונה, אתה רואה אותם תמימים כילד, זה מה שיחזק לנו את האמונה!

הרמב"ם היה היחיד שחיבר פסקי הלכה על כל סדרי התלמוד. והוא אומר בפירושו על המשניות "יקר בעיניי ללמד דבר מעיקרי האמונה יותר מכל אשר אלמדנו". להחזיר אמונה ולהסביר את עיקריה, יקר בעיניי יותר מכל ההלכות שילמד! העונג הכי גדול שהיה לגדולי ישראל זה דווקא הידיעה שלא יודעים, ודווקא היא נותנת את האמונה והביטחון, את הכוח העצום להמשיך להיות עבד נאמן, למסור נפש עבור הקדוש ברוך הוא. דווקא כשרואים את ה' יתברך כאחד שאיננו מבינים אותו, שהינו עמוק ומי ימצאנו, האהבה אליו וההתפעלות מחכמתו הן אין סופיות.

דווקא אצל גדולי ישראל, על כל חכמתם העצומה וצדקתם הרבה, אתה רואה את תכלית התמימות והפשיטות, תכלית קבלת הייסורים באהבה ובסבר פנים יפות. רק מהם נוכל לשוב כוח אמיתי.

חינוך הילדים

מבוא לחוצפה

דורנו דור אחרית הימים סובל מבעיה קשה מאד ושמה חוצפה. אנחנו פוגשים את החוצפה בתור לבנו, בתור למכולת, בכבישים, בין אדם לחברו, בין איש לאשתו ובין הורים לילדיהם. הסימפטום ששמו חוצפה נובע למעשה מצוק העיתים, קשיי הפרנסה ופריקת העול שדורנו שרוי בו. סיסמאות של חופש, סטיקרים של פריצת מסגרות, והרגשת עליונות וגאווה, מוסיפים מאד לתופעה זו.

נקדים ונאמר שלחוצפה יש כח חזק מאד לבלבל ולשתק את העומד מולה, עד כדי כך שאנו לא יודעים מה לענות למתחצף והמילים נעתקות מפינו. שימו לב שבאותו רגע שהתחצפו אלינו, קשה לנו לענות ורק לאחר מספר דקות אנחנו אומרים לעצמינו למה לא אמרתי לו? הייתי עונה לו...

ואני שואל: למה באמת לא ענינו באותו רגע? התשובה כאמור, החוצפה משתקת אותנו ושולטת בנו באותו רגע.

זאת ועוד, חז"ל אומרים: 'חוצפא אפילו כלפי שמיא מהני'. תרגום: חוצפה מועילה אפילו כלפי שמים. כלומר, המתחצף יכול בכח החוצפה להשיג את דרישותיו אפילו כשהן מתריסות כלפי שמים.

עוד אמרו: 'חוצפא מלכותא בלא תאגא היא'. תרגום: חוצפה היא מלכות בלא כתר. כלומר, לחוצפה יש כח טומאה גדול כל כך, שבאותו רגע החוצפן מנצח ומולך.

התמודדות עם חוצפה

למדנו שלחוצפה יש כח גדול להפעיל לחץ ולשנות מהלכים. החוצפה היא התנהגות פסולה שאסור להיכנע לה, כי היא תלך ותגדל ולא יהיו לה מעצורים. לשם כך עלינו לפעול בשני שלבים -

א. בלימת החוצפה.

ב. עקירת החוצפה.

במאמרים הבאים נטפל בבלימת החוצפה. ובעקירתה.

לפניכם דוגמה טיפוסית לחוצפה המתרחשת בבית: מושיקו חזר בשעה 13:30 מהלימודים. הוא נכנס למטבח ואמר לה: אמא, את טיפשה...

חידון נושא פרטים!!

ילדים יקרים פתרו את השאלות ושלחו אלינו

לפקס: 025780820 או למייל: betmaran1234@gmail.com

בין הפותרים נכונה יוגרלו סט ספרים של יביע אומר

ילדי בית מרן ממשיכים את דרכו של מרן רבנו עובדיה יוסף זצוק"ל

באיזה תאריך ובאיזו שנה נולד מרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל? _____

היכן נולד מרן? _____

על שם מי נקרא מרן בשני שמותיו - עובדיה, ויוסף? _____

מתי היתה חתונתו של מרן? _____

באיזה גיל ובאיזו שנה ירד מרן למצרים? _____

באיזה תלמוד תורה למד מרן בילדותו? _____

מתי הוציא מרן את ספרו שו"ת חזון עובדיה? _____

מי היה רבו המובהק של מרן? _____

באיזו שנה חזר מרן ממצרים לישראל? _____

מתי חבר מרן את ספרו יביע אומר חלק א'? _____

מתי עלה מרן עם הוריו מבבל לארץ ישראל? _____

באיזו שנה ובאיזה גיל נכנס מרן לישיבת פורת יוסף? _____

באיזו שנה התמנה מרן לרב ראשי לתל אביב? _____

מי היה החברותא העיקרית של מרן? _____

מתי מרן הוציא לאור את חיבורו הראשון ואיך נקרא? _____

באיזה גיל התחיל מרן למסור שיעורי תורה ברבים? _____

מהו ספרו של מרן על ספר הבן איש חי? _____

באיזה גיל התמנה מרן לכהן כחבר בית הדין? _____

באיזו שנה הוכתר מרן לראשון לציון? _____

כמה שנים כיהן מרן בתפקיד הראשון לציון? _____

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

העלון להצלחתם של: מליבסה גון מיכאל - ברכה והצלחה, מלכה בת דגנית - כל הישועות, משפחת דסנר - בריאות איתנה, מתניה שלמה בן יעל - זיווג הגון, נועה בת אורלי - חזרה בתשובה, נחמה בת זחבה - כל הישועות, נילי בת רבקה - זיווג הגון, נעמה בת יעל - בשורות טובות, רומן בן סבטלנה - הצלחה, רונן בן גבריאלה - ברכה והצלחה, רחל בת גוליס - רפואה שלמה.

מתחברים עם מרן זצוק"ל

עם ישראל מתאחדים לאמירת תהילים ומדליקים נר לעילוי נשמות
הטהורה של מורנו ורבנו מרן רבי עובדיה יוסף בן גורג'יה זצוק"ל

בפקודיה: ישוּבוּ לִי יִרְאִיָּה (וַיִּדְעוּ) [וַיִּדְעִי] עֲדָתִיָּה: יְהִי־
לִבִּי תָמִים בַּחֲקִיָּה לְמַעַן לֹא אֲבוֹשׁ: כָּלִתָּה לַתְּשׁוּעָתָה
נִפְשִׁי לְדַבְרָה יִחְלָתִי:

הִוְרֵנִי יִהְיֶה דְרָךְ חֲקִיָּה וְאַצְרֶנָּה עֶקֶב: הִבִּינִי וְאַצְרֶה
תּוֹרָתָה וְאַשְׁמְרֶנָּה בְּכָל־לֵב: הִדְרִיכֵנִי בְּנִתִּיב מִצְוֹתֶיךָ כִּי
בּוֹ חָפְצָתִי: הִטִּלִּי לִבִּי אֶל־עֲדוּתֶיךָ וְאֶל־בְּצַעַ: הִעֲבֵר
עֵינִי מִרְאוֹת שָׁוָא בְּדֶרֶךְ חַיִּי: הִקֵּם לְעִבְדְּךָ אִמְרָתָה
אֲשֶׁר לִירְאָתָה: הִעֲבֵר חֲרָפְתִּי אֲשֶׁר יִגְרָתִי כִּי מִשְׁפָּטֶיךָ
טוֹבִים: הִנֵּה תֹאבְתִי לִפְקֻדֶיךָ בְּצִדְקָתָה חַיִּי:

יְדִיָּה עֲשׂוּנִי וַיְכַוְנֵנִי הִבִּינִי וְאַלְמָדָה מִצְוֹתֶיךָ: יִרְאִיָּה
יִרְאוּנִי וַיִּשְׁמְחוּ כִּי לְדַבְרָה יִחְלָתִי: יִדְעָתִי יִהְיֶה כִּי־
צֶדֶק מִשְׁפָּטֶיךָ וְאַמוּנָה עֲנִיתִנִּי: יְהִי־נָא חֲסִדְךָ לְנַחֲמִנִי
כְּאִמְרָתָה לְעִבְדְּךָ: יְבֹאוּנִי רַחֲמֶיךָ וְאַחֲיָה כִּי תוֹרָתָה
שַׁעֲשָׁעִי: יִבְשׁוּ זָדִים כִּי־שָׁקֵר עֲוֹתוֹנִי אֲנִי אֲשִׁיחַ
בַּפְּקוּדִיָּה: יִשׁוּבוּ לִי יִרְאִיָּה (וַיִּדְעוּ) [וַיִּדְעִי] עֲדָתִיָּה: יְהִי־
לִבִּי תָמִים בַּחֲקִיָּה לְמַעַן לֹא אֲבוֹשׁ: כָּלִתָּה לַתְּשׁוּעָתָה
נִפְשִׁי לְדַבְרָה יִחְלָתִי:

וַיִּבְאֵנִי חֲסִדְךָ יִהְיֶה תְּשׁוּעָתָה כְּאִמְרָתָה: וְאַעֲנֶה חֲרָפִי
דָּבָר כִּי־בִטְחָתִי בְּדַבְרָה: וְאַל־תִּצַּל מִפִּי דְבַר־אֱמֶת עַד־
מָאֵד כִּי לְמִשְׁפָּטֶיךָ יִחְלָתִי: וְאַשְׁמְרָה תּוֹרָתָה תָּמִיד
לְעוֹלָם וָעֶד: וְאַתְּהִלְכָּה בְּרַחֲבָה כִּי פִקְדֶיךָ דִּרְשָׁתִּי:
וְאַדְבָּרָה בְּעֲדָתֶיךָ נֶגֶד מְלָכִים וְלֹא אֲבוֹשׁ: וְאַשְׁתַּעֲשַׁע
בְּמִצְוֹתֶיךָ אֲשֶׁר אֶהְבְּתִי: וְאַשָּׂא כִפִּי אֶל־מִצְוֹתֶיךָ אֲשֶׁר
אֶהְבְּתִי וְאַשִׁיחָה בַּחֲקִיָּה: זְכַר־דָּבָר לְעִבְדְּךָ עַל אֲשֶׁר
יִחְלָתִי:

סְעָפִים שָׁנְאָתִי וְתוֹרָתָה אֶהְבְּתִי: סִתְרִי וּמַגְנִי אֶתָּה
לְדַבְרָה יִחְלָתִי: סוּרוּ מִמֶּנִּי מְרָעִים וְאַצְרֶה מִצְוֹת אֱלֹהֵי:
סִמְכֵנִי כְּאִמְרָתָה וְאַחֲיָה וְאַל־תִּבְשִׁינִי מִשֹּׁבְרֵי: סַעֲדֵנִי
וְאַוְשַׁעָה וְאַשְׁעָה בַּחֲקִיָּה תָּמִיד: סָלִיתָ כָּל־שִׁגִּים מִחֲקִיָּה
כִּי־ שָׁקֵר תִּרְמִיתָם: סִגִּים הַשְׁבַּתָּ כָּל־רִשְׁעֵי־אָרֶץ לָכֵן
אֶהְבְּתִי עֲדָתֶיךָ: סָמַר מִפְּחָדְךָ בְּשָׂרִי וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ
יִרְאָתִי:

עֲשִׂיתִי מִשְׁפָּט וְצֶדֶק בְּלִתְנִיחָנִי לְעִשְׂקִי: עָרַב עִבְדְּךָ
לְטוֹב אֶל־עִשְׂקֵי זָדִים: עֵינִי כָּלוּ לִישׁוּעָתָה וְלִאֲמֶרֶת
צִדְקָה: עֲשֵׂה עִם־עִבְדְּךָ כְּחִסְדְּךָ וְחֲקִיָּה לְמַדְנִי: עִבְדְּךָ־
אֲנִי הִבִּינִי וְאַדְעָה עֲדָתֶיךָ: עַתָּה לַעֲשׂוֹת לִי־הוֹיָה הִפְרוּ
תּוֹרָתָה: עַל־כֵּן אֶהְבְּתִי מִצְוֹתֶיךָ מִזֶּהֶב וּמִפָּז: עַל־כֵּן כָּל־
פְּקוּדֵי כָל־יִשְׂרָאֵל כָּל־אֶרֶץ שָׁקֵר שָׁנְאָתִי:

וַיִּבְאֵנִי חֲסִדְךָ יִהְיֶה תְּשׁוּעָתָה כְּאִמְרָתָה: וְאַעֲנֶה חֲרָפִי
דָּבָר כִּי־בִטְחָתִי בְּדַבְרָה: וְאַל־תִּצַּל מִפִּי דְבַר־אֱמֶת עַד־
מָאֵד כִּי לְמִשְׁפָּטֶיךָ יִחְלָתִי: וְאַשְׁמְרָה תּוֹרָתָה תָּמִיד
לְעוֹלָם וָעֶד: וְאַתְּהִלְכָּה בְּרַחֲבָה כִּי פִקְדֶיךָ דִּרְשָׁתִּי:
וְאַדְבָּרָה בְּעֲדָתֶיךָ נֶגֶד מְלָכִים וְלֹא אֲבוֹשׁ: וְאַשְׁתַּעֲשַׁע
בְּמִצְוֹתֶיךָ אֲשֶׁר אֶהְבְּתִי: וְאַשָּׂא כִפִּי אֶל־מִצְוֹתֶיךָ אֲשֶׁר
אֶהְבְּתִי וְאַשִׁיחָה בַּחֲקִיָּה: זְכַר־דָּבָר לְעִבְדְּךָ עַל אֲשֶׁר
יִחְלָתִי:

בְּמָה יִזְכֶּה־נַּעַר אֶת־אֲרָחוֹ לִשְׁמֹר בְּדַבְרָה: בְּכָל־לֵבִי
דִּרְשָׁתִּיךָ אֶל־תִּשְׁגֵּנִי מִמִּצְוֹתֶיךָ: בְּלִבִּי צִפְנֹתִי אִמְרָתָה
לְמַעַן לֹא אֶחְטֹאֲלָה: בְּרוּךְ אַתָּה יִהְיֶה לְמַדְנִי חֲקִיָּה:
בִּשְׁפָתִי סִפְרָתִי כָּל־מִשְׁפָּטֵי־כִי: בְּדֶרֶךְ עֲדוּתֶיךָ שִׁשְׁתִּי
כָּעַל כָּל־הוֹן: טוֹ בַּפְּקוּדִיָּה אֲשִׁיחָה וְאַבִּיטָה אֲרַחֲתֶיךָ:
בַּחֲקִיָּה אֲשַׁתַּעֲשַׁע לֹא אֶשְׁכַּח דְּבָרְךָ:

דְּבָקָה לְעַפְרֵי נִפְשִׁי חַיִּי בְּדַבְרָה: דְּרָכֵי סִפְרָתִי וְתַעֲנֵנִי
לְמַדְנִי חֲקִיָּה: דְּרָךְ־פְּקוּדִיָּה הִבִּינִי וְאַשִׁיחָה בְּנִפְלְאוֹתֶיךָ:
דִּלְפָּה נִפְשִׁי מִתּוֹגָה קִיַּמִּנִי בְּדַבְרָה: דְּרָךְ שָׁקֵר הִסֵּר מִמֶּנִּי
וְתוֹרָתָה חֲנֵנִי: דְּרָךְ־אֱמוּנָה בַּחֲרָתִי מִשְׁפָּטֶיךָ שְׁוִיתִי:
דְּבַקְתִּי בְּעֲדוּתֶיךָ יִהְיֶה אֶל־תִּבְשִׁינִי: דְּרָךְ־מִצְוֹתֶיךָ
אֲרוּץ כִּי תִרְחִיב לִבִּי:

יְדִיָּה עֲשׂוּנִי וַיְכַוְנֵנִי הִבִּינִי וְאַלְמָדָה מִצְוֹתֶיךָ: יִרְאִיָּה
יִרְאוּנִי וַיִּשְׁמְחוּ כִּי לְדַבְרָה יִחְלָתִי: יִדְעָתִי יִהְיֶה כִּי־
צֶדֶק מִשְׁפָּטֶיךָ וְאַמוּנָה עֲנִיתִנִּי: יְהִי־נָא חֲסִדְךָ לְנַחֲמִנִי
כְּאִמְרָתָה לְעִבְדְּךָ: יְבֹאוּנִי רַחֲמֶיךָ וְאַחֲיָה כִּי תוֹרָתָה
שַׁעֲשָׁעִי: יִבְשׁוּ זָדִים כִּי־שָׁקֵר עֲוֹתוֹנִי אֲנִי אֲשִׁיחַ
בַּפְּקוּדִיָּה: יִשׁוּבוּ לִי יִרְאִיָּה (וַיִּדְעוּ) [וַיִּדְעִי] עֲדָתִיָּה: יְהִי־
לִבִּי תָמִים בַּחֲקִיָּה לְמַעַן לֹא אֲבוֹשׁ: כָּלִתָּה לַתְּשׁוּעָתָה
נִפְשִׁי לְדַבְרָה יִחְלָתִי:

פְּלֹאוֹת עֲדוּתֶיךָ עַל-כֵּן נִצָּרְתָּם נִפְשִׁי: פֶּתַח דְּבָרֶיךָ יָאִיר מִבֵּין פְּתָיִים: כִּי פַעַרְתִּי וְאַשְׁאַפָּה כִּי לְמִצּוֹתֶיךָ יֵאָבְתִּי: פְּנֵה-אֵלַי וְחַנּוּנִי כְּמִשְׁפָּט לֹאֲהַבִּי שְׁמָךְ: פַּעַמִּי הָכֵן בְּאִמְרָתְךָ וְאַל-תִּשְׁלַט־בִּי כָל-אָנוֹן: פִּדְנִי מֵעֶשֶׂק אָדָם וְאַשְׁמְרָה פִּקּוּדֶיךָ: פָּנֶיךָ הָאֵר בְּעִבְדְּךָ וְלִמְדֵנִי אֶת-חֻקֶּיךָ: פִּלְגֵי-מַיִם יִרְדּוּ עֵינֵי עַל לֹא-שָׁמְרוּ תוֹרָתְךָ:

בְּמָה יִזְכֶּה-נֶעַר אֶת-אֲרָחוֹ לְשֹׁמֵר כְּדִבְרֶךָ: בְּכָל-לִבִּי דִרְשָׁתִיךָ אֶל-תִּשְׁגֹּנִי מִמִּצּוֹתֶיךָ: בְּלִבִּי צַפְנֹתִי אִמְרָתְךָ לְמַעַן לֹא אֶחְטֹא-לָךְ: בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ הוֹיָה לְמִדְנֵי חֻקֶּיךָ: בִּשְׁפָתִי סִפַּרְתִּי כָל מִשְׁפָּטֵי-כִפֶּיךָ: בְּדָרְךָ עֲדוּתֶיךָ שִׁשְׁתִּי כָּעַל כָּל-הָיוֹן: בְּפִקּוּדֶיךָ אֲשִׁיחָה וְאַבִּיטָה אֲרֻחָתֶיךָ: בְּחֻקֶּיךָ אֲשַׁתְּעָשֶׂע לֹא אֲשַׁכַּח דְּבָרְךָ:

גִּרְלָרְגְלִי דְּבָרְךָ וְאוֹר לְנִתְיָבְתִּי: נִשְׁבַּעְתִּי וְאַקְיָמָה לְשֹׁמֵר מִשְׁפָּטִי צְדָקָה: נִעְנִיתִי עַד-מָאד יְיָ הוֹיָה חַיִּי כְּדִבְרֶךָ: נִדְּבוֹת פִּי רָצָה-נָא יְיָ הוֹיָה וּמִשְׁפָּטֶיךָ לְמִדְנֵי: נִפְשִׁי בְּכָפִי תָמִיד וְתוֹרָתְךָ לֹא שָׁכַחְתִּי: נִתְּנוּ רִשְׁעִים פֶּחַ לִי וּמִפִּקּוּדֶיךָ לֹא תָעִיתִי: נִחַלְתִּי עֲדוּתֶיךָ לְעוֹלָם כִּי-שִׁשּׁוֹן לִבִּי הִמָּה: נְטִיתִי לִבִּי לַעֲשׂוֹת חֻקֶּיךָ לְעוֹלָם עֲקֹב:

גָּמַל עַל-עִבְדְּךָ אַחִיָּה וְאַשְׁמְרָה דְּבָרְךָ: גָּל-עֵינֵי וְאַבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ: גֵּר אֲנִכִּי בְּאֶרֶץ אֶל-תִּסְתֵּר מִפְּנֵי מִצּוֹתֶיךָ: גֵּרְסָה נִפְשִׁי לְתַאֲבָה אֶל-מִשְׁפָּטֶיךָ בְּכָל-עֵת: גָּעַרְתָּ יָדַיִם אֲרוּרִים הַשְׁגִּים מִמִּצּוֹתֶיךָ: גָּל מַעְלִי חֲרָפָה וְכוּז פִּי עֲדַתְךָ נִצָּרְתִּי: גַּם יֵשְׁבוּ שָׂרִים כִּי נִדְּבָרוּ עִבְדְּךָ יִשִּׁיחַ בְּחֻקֶּיךָ: גַּם-עֲדַתְךָ שִׁעֲשָׂעִי אֲנִשִּׁי עֲצָתִי:

וּבְאֵנִי חֲסָדְךָ יְיָ הוֹיָה תִּשְׁוַעְתָּה כְּאִמְרָתְךָ: וְאַעֲנֶה חֲרָפִי דָּבָר כִּי-בִטְחָתִי בְּדִבְרֶךָ: וְאַל-תִּצַּל מִפִּי דְּבַר-אֶמֶת עַד-מָאד כִּי לְמִשְׁפָּטֶיךָ יִחַלְתִּי: וְאַשְׁמְרָה תוֹרָתְךָ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: וְאַתְּהִלְכָּה בְּרַחֲבָה כִּי פִקְדֶיךָ דִּרְשָׁתִּי: וְאַדְבַּרָה בְּעֲדַתְךָ נֶגֶד מְלָכִים וְלֹא אֲבוֹשׁ: וְאַשְׁתַּעֲשָׂע בְּמִצּוֹתֶיךָ אֲשֶׁר אֶהְבֵּתִי: וְאַשָּׂא כָּפִי אֶל-מִצּוֹתֶיךָ אֲשֶׁר

אֶהְבֵּתִי וְאַשִׁיחָה בְּחֻקֶּיךָ: זָכַר-דְּבָר לְעִבְדְּךָ עַל אֲשֶׁר יִחַלְתָּנִי:

רֹאֵה-עֵינֵי וְחַלְצֵנִי כִּי-תוֹרָתְךָ לֹא שָׁכַחְתִּי: רִיבָה רִיבִי וְגַאֲלֵנִי לְאִמְרָתְךָ חַיִּי: רְחוֹק מִרְשָׁעִים יִשְׁוַעָה כִּי-חֻקֶּיךָ לֹא דָרְשׁוּ: רַחֲמֶיךָ רַבִּים יְיָ הוֹיָה כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חַיִּי: רַבִּים רַדְפִּי וְצָרִי מֵעֲדוּתֶיךָ לֹא נְטִיתִי: רֹאיתִי בְּגָדִים וְאַתְקוּטָטָה אֲשֶׁר אִמְרָתְךָ לֹא שָׁמְרוּ: רֹאֵה כִּי-פִקּוּדֶיךָ אֶהְבֵּתִי יְיָ הוֹיָה כְּחֲסָדְךָ חַיִּי: רֹאשׁ-דְּבָרְךָ אֶמֶת וְלְעוֹלָם כָּל-מִשְׁפָּט צְדָקָה:

גָּמַל עַל-עִבְדְּךָ אַחִיָּה וְאַשְׁמְרָה דְּבָרְךָ: גָּל-עֵינֵי וְאַבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ: גֵּר אֲנִכִּי בְּאֶרֶץ אֶל-תִּסְתֵּר מִפְּנֵי מִצּוֹתֶיךָ: גֵּרְסָה נִפְשִׁי לְתַאֲבָה אֶל-מִשְׁפָּטֶיךָ בְּכָל-עֵת: גָּעַרְתָּ יָדַיִם אֲרוּרִים הַשְׁגִּים מִמִּצּוֹתֶיךָ: גָּל מַעְלִי חֲרָפָה וְכוּז פִּי עֲדַתְךָ נִצָּרְתִּי: גַּם יֵשְׁבוּ שָׂרִים כִּי נִדְּבָרוּ עִבְדְּךָ יִשִּׁיחַ בְּחֻקֶּיךָ: גַּם-עֲדַתְךָ שִׁעֲשָׂעִי אֲנִשִּׁי עֲצָתִי:

יָדֶיךָ עֲשׂוֹנִי וּכְוֹנֹנִי הִבִּינִי וְאַלְמָדָה מִצּוֹתֶיךָ: יִרְאֶיךָ יִרְאוּנִי וְיִשְׁמְחוּ כִּי לְדִבְרֶךָ יִחַלְתִּי: יִדְעָתִי יְיָ הוֹיָה כִּי-צָדֵק מִשְׁפָּטֶיךָ וְאַמוּנָה עֲנִיתָנִי: יְהִי-נָא חֲסָדְךָ לְנַחֲמֵנִי כְּאִמְרָתְךָ לְעִבְדְּךָ: יִבְאוּנִי רַחֲמֶיךָ וְאַחִיָּה כִּי תוֹרָתְךָ שִׁעֲשָׂעִי: יִבְשׂוּ יָדַיִם כִּי-שָׁקַר עֲוֹנוֹנִי אֲנִי אֲשִׁיחַ בְּפִקּוּדֶיךָ: יִשׁוּבוּ-לִי יִרְאֶיךָ (וְיִדְעוּ) [וְיִדְעִי] עֲדַתְךָ: יְהִי לִבִּי תָמִים בְּחֻקֶּיךָ לְמַעַן לֹא אֲבוֹשׁ: כָּלְתָה לְתִשְׁוַעְתָּה נִפְשִׁי לְדִבְרֶךָ יִחַלְתִּי:

הוֹרֵנִי יְיָ הוֹיָה דְּרֶךְ חֻקֶּיךָ וְאַצְרְנָה עֲקֹב: הִבִּינִי וְאַצְרָה תוֹרָתְךָ וְאַשְׁמְרָנָה בְּכָל-לֵב: הִדְרִיכֵנִי בְּנִתִּיב מִצּוֹתֶיךָ כִּי בּוֹ חִפְצָתִי: הִטְלֵבִי אֶל-עֲדוּתֶיךָ וְאַל אֶל-בָּצַע: הִעֲבֵר עֵינֵי מִרְאוֹת שְׂוֹא בְּדִרְכְּךָ חַיִּי: הִקֵּם לְעִבְדְּךָ אִמְרָתְךָ אֲשֶׁר לִירְאָתְךָ: הִעֲבֵר חֲרָפְתִּי אֲשֶׁר יָגִרְתִּי כִּי מִשְׁפָּטֶיךָ טוֹבִים: הִנֵּה תֵּאָבְתִּי לְפָקְדֶיךָ בְּצִדְקָתְךָ חַיִּי:

אגודת 'בית מרן' יוצאת במיזם ענק
לע"נ מרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל
 דווקא עכשיו בזמן מגיפה
 קבל על עצמך דף אחד מהזהר הקדוש
חייגו: 5293 * שלוחה 3 *

העלון להצלחתם של: זקלין בת זוהרה- רפואה שלמה, חיה בת רעיה- בריאות איתנה, חנה בת זוהרה שרה- נחת מהילדים, חנה בת אלישבע ורפאל- בשורות טובות, חננאל אריאל ידידיה בן אסתר- הצלחה וחזרה בתשובה, טליה בת יעל- זיווג הגון, טליה בת סיגלית- רפ"ש, יאיר בן שושנה- בשורות טובות, אברהם בן סילביה- בריאות, אברהם יאיר בן גל- הצלחה בלימודים.

"זהיו עיניך רואות את מוריך"

בשורה משמחת

הצלחנו בסייעתא דשמיא להשיג

שיעורים נדירים

לשמיעה מלפני שנים רבות שעדיין לא נשמעו
ממרן רבנו עובדיה יוסף זצוק"ל

בקו הליכות בית מרן התקשרו: *5293 שלחה 1<8

היצירה ההיסטורית שתביא לכם ברכה

מהדורה
חדשה ועדכנית!

ההצגה נמכרת
בזמן לבצע הסכמה על מדיניות הפרסום
לשטחים או להוצאות

הופיע ויצא לאור הספר
היהודי והחדש מסוגו!
לוח ברכות מסודר וצבעוני
ברכה ראשונה ואחרונה

על פי פסיקתיו של מרן הראשון לציון
פוסק הדור רבנו יצחק יוסף שליט"א
בעל ה"ילקוט יוסף"
פרי עטו של
הרב שלום בן יוחאי חיים שליט"א
מחבר סדרת הספרים "שלום על ישראל"

להזמנות חייגו:

050-4126233

כך עושים נחת למרן

עזרה וסייעתא דשמיא נזקקות - כמה דאג מרן
והצטער על משפחות נזקקות יתומים ואלמנות.
ב"בית מרן" עושים הכל על מנת שלא לעזוב שום
נזקק או אלמנה לעזור ולשחח אותם אם זה בסדן
ע"י תמיכה ברישיות ואם זה עזרה בכל מצוקה.

קו הליכות 'בית מרן' *5293 מענה הילכתי רבני 24
שעות, ע"י רבנים הפוסקים לפי פסיקתו של מרן פאר
הדור רבי עובדיה יוסף זצוק"ל הנעזרים בכל מצב וכן
בעזרה לחיילים הנמצאים בבסיסם ונעזרים ע"י הרבנים
במענה הילכתי. ובנוסף בקו ישנם למעלה מ-16 שלוחות
הכוללות שיעורי תורה, דף היומי, שידורים חיים, שלוחה
מיוחדת לנשים ועוד.

כולל אברכים חשופים ומקובלים אשר מסייעים את
חורח האבא הגדול מרן זצוק"ל ומכדילים תורה בשולם
בכולל לומדים אברכים מקובלים הסגנים על כל עם
ישראל. על החולים שיחפאו ועל הכריזים שלא יחלו
ושלל חולי ישראל יחזרו לבית לשלום. ובנוסף מדי חודש
בחדושו מתקיים חיקון נפטרים מיוחד ונשגב אשר רבים
שעשו ליצייתם וראו את הישועה. וכן פדיון נפש
המחולל ישועות רבות. להעברת שמונת *5290.

פעילות נער - אצלנו באגודת 'בית מרן' כל יהודי הוא
יקר. ולטובת אותם נערים ומשפחותיהם פתחנו רשת
מעוזות בכל רחבי הארץ לקרוב רחוקים - להחזירם
לדרך הישר.
למדרשות מגיעים למעלה מ-2,000 נערים ומידי שבוע
דואגים להם לאוכל, כיבוד והסון עריכים. האגודה דואגת
לנערים אשר אין בדם חפילין.

עלון 'בית מרן' - העלון השבועי מחולק למעלה מ-70,000
עוזקים לכל רחבי הארץ. אשר מסייע להפיץ את דרכו
והורתו של מרן זצוק"ל ושיעור השבועי של מרן הראשון
לציון רבי יצחק יוסף שליט"א בעלון יש חכמים רבים
ומנונים, בהם - חידושים על פרשת שבוע מפי אב"ד
בירושלים הגאון הגדול רבי ברוך שרגא שליט"א וכן פינת
ההלכה מפי הרה"ג רבי ישראל לורי שליט"א ועוד חכמים
תורניים אשר נותנים ערכים ואמונה בד' יחברך.

העלון להצלחתם של: דגנית בת רגינה מלכה- רפואה שלמה, דוד בן אסתר - בשורות טובות, דוד יהודה בן סבריה - הצלחה ופרנסה, הדר בת יפה- בריאות הנפש והגוף, הודיה בת חנה- זיווג
הגון, הודיה בת נחמה - בשורות טובות, הילה בת חנה- הצלחה בכל, ורדית בת שרה- פרנסה בשפע, זוהר בן אנט- חזרה בתשובה, זיו דניאלה בת עדה- הריון תקין.